

NIT DE L'ART

2012/2017

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

NIT DE L'ART

2012/2017

05	Intro Nekane Aramburu
09	NIT DE L'ART 2012/2017
10	2012 Alicia Framis Anti_dog (Palma, 2012)
15	2013 Amparo Sard Pareidolia
19	2014 Marcelo Viquez Riesgo necesario
24	2015 Joan Morey THE CHARACTERS
29	2016 Ana Laura Aláez TRANS-ESTÀTUA
39	2017 Juan López Segurata
43	Biografias Biografías Biography
59	Documentació gràfica Documentación gráfica Graphic documentation

Es Baluard, com a equipament cultural motor i radar a les Illes Balears, és avui un museu responsable en la coherència de la seva programació expositiva. La configuració de la programació es planteja des d'una disciplina curatorial d'acord amb els diversos matisos i interpretacions de les històries de l'art i del present en seqüències atemporals i d'investigació crítica capaces d'arribar a tota la societat i d'establir-hi un diàleg constant. Diferents programes museogràfics i expositius, mòduls de recerca/assaig i dispositius filats amb precisió d'acord amb la funció de cada un dels espais del complex cultural són els eixos que constitueixen els models d'aproximació multidireccional entre diferents tipus de públics/interlocutors i col·laboració amb els agents/col·lectius.

La Nit de l'Art de Palma, basada en els tradicionals esdeveniments de la Nuit Blanche, es caracteritza pel fet de ser un fenomen popular inscrit en les particularitats d'una ciutat amb un barri antic espectacular que sota l'impuls dels galeristes instal·lats als seus carrers es desenvolupa cada setembre des del 1997.

En el marc d'aquests vint anys, Es Baluard ha intensificat la seva col·laboració amb aquesta iniciativa, que és especialment apreciable els últims cinc, amb un programa que neix de l'acord de coproducció amb una entitat de proximitat en l'eix del recorregut cap al museu, des de les murades de la Porta de Santa Catalina, el carrer de Jaume III passant pel Passeig de Mallorca: El Corte Inglés.

La possibilitat de traçar propostes específiques en els seus aparadors, en un espai que s'amplifica gràcies a les porxades de Jaume III, carrer emblemàtic del centre de Palma, ha procurat no només un marc d'actuació singular, sinó també treballar amb una sèrie de creadors que pertanyen a un grup generacional espanyol d'una gran significació en el sistema de l'art nacional i internacional i les propostes dels quals aconseguen un sentit en les dinàmiques plantejades.

Des de la polis grega, les ciutats són territoris per a l'encontre, el pluralisme i la democràcia, que aconseguen, en el present galopant, el cim de les seves complexitats i paradoxes. Aquí, a la ciutat de Palma, encreuament i gresol, diferents formes de ficció en escenaris codificats per allò simbòlic, tal com descrigué en els seus escrits l'antropòleg Marc

Augé, han servit per comparar noves formes de producció i comportaments des de l'esfera pública més enllà del cub blanc museïtzat.

Durant aquests cinc anys, hem pogut desenvolupar produccions específiques i accions d'intervenció per a la Nit de l'Art amb aquests artistes vinculats a Es Baluard, la seva col·lecció o el seu context. Artistes de la rellevància d'Alicia Framis, Amparo Sard, Marcelo Viquez, Joan Morey o Ana Laura Aláez, i aquest últim any amb una acció a partir d'una peça videogràfica de Juan López a la façana principal del museu.

Els agraïm a tots el seu treball i, així mateix, a El Corte Inglés-Palma, el suport, interès i sensibilitat envers aquestes propostes, algunes certament complexes.

Aquesta publicació registra simbòlicament la intensitat d'aquests moments i cartografia les línies obertes com a forma de documentació i reflexió d'un cicle que, ara, pren sentit.

CAST.

Es Baluard, como equipamiento cultural motor y radar en las Islas Baleares, es hoy un museo responsable en la coherencia de su programación expositiva. La configuración de la misma se plantea desde una disciplina curatorial acorde con los diversos matices e interpretaciones de las historias del arte y del presente en secuencias atemporales y de investigación crítica capaces de llegar a toda la sociedad en el ejercicio de un diálogo constante con ella. Diferentes programas museográficos y expositivos, módulos de investigación/ensayo y dispositivos hilados con precisión acordes a la función de cada uno de los espacios del complejo cultural son los ejes que constituyen los modelos de aproximación multidireccional entre diferentes tipos de públicos/interlocutores y colaboración con los agentes/colectivos.

La Nit de l'Art de Palma, basada en los tradicionales eventos de Nuit Blanche, se caracteriza por ser un fenómeno popular inscrito en las particularidades de una ciudad con un casco antiguo espectacular que bajo el impulso de los galeristas instalados en sus calles viene desarrollándose cada septiembre desde 1997.

En el marco de estos veinte años, Es Baluard ha intensificado su colaboración con esta iniciativa, siendo especialmente apreciable en los últimos cinco con un programa que nace del acuerdo de coproducción con una entidad de proximidad en el eje del recorrido hacia el museo, en las murallas de la Porta de Santa Catalina desde la calle Jaume III vía el Passeig de Mallorca: El Corte Inglés.

La posibilidad de trazar propuestas específicas en sus escaparates, en un espacio que se amplifica por los soportales de Jaume III, calle emblemática del centro de Palma, ha procurado no solo un marco de actuación singular, sino también trabajar con una serie de creadores que corresponden a un grupo generacional español de gran significación en el sistema del arte nacional e internacional y cuyas propuestas alcanzaban un sentido en las dinámicas planteadas.

Desde la polis griega, las ciudades son territorios para el encuentro, el pluralismo y la democracia, alcanzando en el presente galopante la cumbre de sus complejidades y paradojas. Aquí, en la ciudad de Palma, cruce y crisol, diferentes formas de ficción en escenarios codificados por lo simbólico, tal y como describiría en sus escritos el antropólogo Marc Augé, han servido para cotejar nuevas formas de producción y comportamientos desde la esfera pública más allá del cubo blanco museal.

Durante estos cinco años hemos podido desarrollar producciones específicas y acciones de intervención para la Nit de l'Art con estos artistas vinculados a Es Baluard, su colección o contexto. Artistas de la relevancia de Alicia Framis, Amparo Sard, Marcelo Viquez, Joan Morey o Ana Laura Aláez, y este último año con una acción a partir de una pieza videográfica de Juan López en la fachada principal del museo.

Agradecemos a todos ellos su trabajo y, así mismo, a El Corte Inglés-Palma, el apoyo, interés y sensibilidad para con estas propuestas, algunas de ellas ciertamente complejas.

Esta publicación registra simbólicamente la intensidad de estos momentos y cartografía las líneas abiertas como forma de documentación y reflexión de un ciclo que, ahora, adquiere su sentido.

ENG.

As a driving cultural facility and radar in the Balearic Islands, Es Baluard today is a museum responsible for the coherence of its exhibition programme. The configuration of the latter is based on a curatorial discipline in line with the various different nuances and interpretations of the histories of art and the present, in timeless sequences and those of critical research capable of reaching all of society by exercising constant dialogue with it. Different museographic and exhibition programmes, essay/research modules and mechanisms strung together with precision in accordance with the function of each of the cultural complex's spaces are the core themes that comprise the models of multidirectional approach

between different types of audiences/interlocutors and collaboration with agents/collectives.

Palma's Nit de l'Art, or Night of Art, based on the traditional events of Nuit Blanche, is characterised as a popular phenomenon that counts as one of the particularities of a city with a spectacular old town, and one that has been held every September since 1997, as a result of the impulse of the gallery-owners installed in its streets.

Within the framework of these 20 years, Es Baluard has intensified its collaboration with this initiative, becoming especially noticeable over the past five years with a programme that came into being as a result of the co-production agreement with an entity that is close to us, lying as it does on the axis of the route towards the museum on the walls of Porta de Santa Catalina from Avinguda Jaume III, via Passeig de Mallorca: El Corte Inglés.

Not only has the possibility of tracing specific proposals in its display windows, in a space amplified by the arcades of Jaume III - an emblematic street in the centre of Palma - provided a singular framework for action; it has also enabled us to work with a series of creators who correspond to a generational Spanish group of great significance within the national and international art system, and whose proposals acquired meaning within the dynamics put forward.

Since the Greek polis, cities have been territories for meeting, pluralism and democracy, attaining the pinnacle of their complexities and paradoxes in the galloping present. Here, in the city of Palma, a crossroads and melting pot, different forms of fiction on stages codified by symbolism, as the anthropologist Marc Augé described in his writings, have served to compare new forms of production and behaviours from the public sphere beyond the white cube of the museum.

Over these five years, we have managed to develop specific productions and intervention actions for the Nit de l'Art, in conjunction with these artists linked to Es Baluard, its collection or context. Artists as relevant as Alicia Framis, Amparo Sard, Marcelo Viquez, Joan Morey or Ana Laura Aláez, and over the last year, through an action based on a videographic piece by Juan López on the main façade of the museum.

We thank them all for their work and also El Corte Inglés-Palma, for the support, interest and sensitivity to these proposals, some of which were indeed complex.

This publication symbolically records the intensity of these moments and the mapping of the open lines as a form of documentation and reflection on a cycle which now acquires its meaning.

NIT DE L'ART

2012/2017

2012 **Alicia Framis** Anti_dog (Palma, 2012)

2013 **Amparo Sard** Pareidolia

2014 **Marcelo Viquez** Riesgo necesario

2015 **Joan Morey** THE CHARACTERS

2016 **Ana Laura Aláez** TRANS-ESTÀTUA

2017 **Juan López** Segurata

ALICIA FRAMIS

Anti_dog (Palma, 2012)

ACCIÓ ACCIÓN PERFORMANCE

Espais exteriors de El Corte Inglés. 20.09.2012

Espacios exteriores de El Corte Inglés. 20.09.2012

Outdoor spaces El Corte Inglés. 20.09.2012

INTERVENCIÓ INTERVENCIÓN INTERVENTION

Aparador de El Corte Inglés. 17.09.2012 / 23.09.2012

Escaparate de El Corte Inglés. 17.09.2012 / 23.09.2012

El Corte Inglés window display. 17.09.2012 / 23.09.2012

La marca denominada *Anti_dog* fou creada per Alicia Framis arran d'una experiència que tingué l'artista mentre vivia a Berlín l'any 2012. El projecte comença quan l'artista s'assabenta d'atacs de caràcter racista i de violència de gènere que tenien lloc al barri de Marzham, on una dona de pell obscura no podia passejar tota sola pel carrer sense patir les agressions de «caps rapats» acompanyats de cans enormes que controlaven els carrers. Després d'una investigació, ella i el seu equip descobriren l'existència d'un teixit, revolucionari en el món de la protecció personal, denominat Twaron, ignífug, cinc vegades més resistent i bastant més lleuger que l'acer, emprat per defensar-se d'atacs de bales i arma blanca. Juntament amb les seves propietats físiques, el teixit li inspira a Alicia Framis diferents possibilitats per a la fabricació de peces de vestir gràcies al seu intens color d'or brillant.

El temps i l'espai juntament amb l'acció de l'artista i la presència de públic són els pilars de la *performance*, i en *Anti_dog* es concreten en el no-moviment, la immobilitat connectada amb la reflexió, i en la concepció de l'espai basada en la dotació d'un sentit de flux dinàmic al grup i no d'estructura tancada, aconseguit mitjançant la col·locació de les participants amb una distància assignada entre elles. *Anti_dog* presenta un grup de 10 dones que porten roba dissenyada o inspirada en models de dissenyadors de renom com Jean-Paul Gaultier, Chanel, Dior, Hussein Chalayan, Jesús del Pozo i David Delfín i les converteix en escultures amb un cert sentit d'unitat. Alicia Framis no cerca en cap cas la homogeneïtat perquè és sinònim de covardia, i per això cada peça conserva la seva personalitat i la seva integritat, que es reflecteix a la vegada en la persona que la vesteix. Entén la moda com una via per a la dona de demostrar la seva personalitat, que es converteix en una eina excel·lent per manifestar el seu desig de ser tractades com a éssers humans. En cap cas, aquesta *performance* no pretén ser un acte radical, sinó més aviat un parèntesi que ens permet pensar sobre la nostra existència i la nostra lluita diària amb els altres.

La *performance Anti_dog* s'ha realitzat en la majoria dels casos en espais públics, aspecte imprescindible per a la necessària presència i interacció del públic. S'ha presentat a diverses ciutats europees i a cada una l'artista ha articulat un discurs diferent sempre al voltant de la dona i de la violència a la qual està exposada: l'any 2002 es realitzà al Palais de Tokyo, coincidint amb Paris Fashion Week, basada en una passarel·la amb 8 models de color situades dretes de manera estàtica, en un desafiament clar a la funció de la passarel·la. Aquell mateix any, a Amsterdam, es representà amb la participació d'un grup d'al·lotes, filles d'immigrants, vestides amb els vestits antibala, antimossegades i ignífugs, les quals es col·locaren a l'entrada de l'estadi de futbol de l'Ajax i reberen com a resposta

la indiferència entesa com a arma secreta de violència. A Madrid (2003) es va centrar en la violència domèstica, en un any especialment dur en aquest tema; dones amb missatges que es passejaven pel centre de Madrid fins a arribar al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía. Birmingham (2003) va acollir també la *performance*, aquesta vegada integrada per estudiants a qui es va demanar que parlessin amb dones que havien tingut una vida difícil; el resultat es va plasmar en els vestits mitjançant «frases maleïdes» que les dones no volien tornar a escoltar, reproduïdes amb un copyright que en restringia l'ús.

El desenvolupament de l'obra es reflecteix a través de les deu creacions que formen part de la *performance* realitzada a Palma.

CAST.

La marca *Anti_dog* fue creada por Alicia Framis a raíz de una experiencia que tuvo la artista mientras vivía en Berlín en 2002. El proyecto comienza cuando la artista tiene conocimiento de ataques de carácter racista y de violencia de género que estaban teniendo lugar en el barrio de Marzham, donde una mujer de piel oscura no podía pasear sola por la calle sin sufrir las agresiones de «cabezas rapadas» acompañados de grandes perros que controlaban las calles. Tras una investigación, ella y su equipo descubrieron la existencia de un tejido, revolucionario en el mundo de la protección personal, denominado Twaron, ignífugo, cinco veces más resistente y bastante más ligero que el acero, usado para la defensa ante ataques de balas y arma blanca. Junto a sus propiedades físicas, el tejido le inspira a Alicia Framis diferentes posibilidades para la fabricación de prendas gracias a su intenso color oro brillante.

El tiempo y el espacio junto con la «acción» de la artista y la presencia de público son los pilares de la *performance*, y en *Anti_dog* se concretan en el no-movimiento, la inmovilidad conectada con la reflexión, y en la concepción del espacio basada en la dotación de un sentido de flujo dinámico al grupo y no de estructura cerrada, consiguiéndolo mediante la colocación de las participantes con una distancia asignada entre ellas.

Anti_dog presenta a un grupo de 10 mujeres que portan ropas diseñadas o inspiradas en modelos de conocidos diseñadores como Jean-Paul Gaultier, Chanel, Dior, Hussein Chalayan, Jesús del Pozo y David Delfín, convirtiéndolas en esculturas con un cierto sentido de unidad. Alicia Framis no busca en ningún caso la homogeneidad porque esta es sinónimo de cobardía, por lo que cada prenda conserva su personalidad e integridad reflejándose a su vez en la persona que la viste. Entiende la moda como una vía para

la mujer de demostrar su personalidad, convirtiéndose en una excelente herramienta para manifestar el deseo de estas de ser tratadas como seres humanos.

En ningún caso esta *performance* pretende ser un acto radical, sino más bien un paréntesis que nos permite pensar acerca de nuestra existencia y de nuestra lucha diaria con los demás.

La *performance Anti_dog* se ha realizado en la mayoría de los casos en espacios públicos, aspecto imprescindible para la necesaria presencia e interacción del público. Se ha presentado en diversas ciudades europeas y en cada una de ellas la artista ha articulado un discurso diferente, siempre en torno a la mujer y a la violencia a la que está expuesta: en 2002 se realizó en el Palais de Tokyo, coincidiendo con la Paris Fashion Week, basada en una pasarela con 8 modelos de color situadas de pie de manera estática, en un claro desafío a la función de la pasarela. Ese mismo año, en Ámsterdam, se representó con la participación de un grupo de chicas, hijas de inmigrantes, vestidas con los trajes antibala, antimordidas e ignífugas, las cuales se colocaron en la entrada del estadio de fútbol del Ajax y recibieron como respuesta la indiferencia entendida como un arma secreta de violencia. En Madrid (2003) se centró en la violencia doméstica, en un año que había sido especialmente duro en este tema; mujeres con mensajes iban paseando por el centro de Madrid hasta llegar al Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía. Birmingham (2003) acogió también la *performance*, esta vez integrada por estudiantes a los que se pidió que hablaran con mujeres que habían tenido una vida difícil; el resultado se plasmó en los vestidos a través de «frases malditas» que las mujeres no querían volver a escuchar, reproducidas con un *copyright* que restringía su uso.

El desarrollo de la obra se refleja a través de las diez creaciones que forman parte de la *performance* realizada en Palma.

ENG.

The brand called *Anti_dog* was created by Alicia Framis as a result of an experience the artist had whilst living in Berlin in 2002. The project began when the artist became aware of violent racist and gender-based attacks that were taking place in the Marzham district, where a dark-skinned woman could not walk down the street alone without being assaulted by skinheads with large dogs who controlled the streets. After investigating, she and her team discovered the existence of a revolutionary fabric in the world of personal protection called Twaron, which is fireproof, five times more resistant and lighter than steel, and used for defending against firearm and knife attacks. Combined with its physical properties, in itself the fabric inspired Alicia Framis different

possibilities for manufacturing garments thanks to its intense shiny gold colour.

Time and space, along with the artist's "action" and the presence of the public, are the pillars of the performance, and in *Anti_dog* they are materialized in non-movement, the immobility connected to reflection, and in the conception of space based on the endowment of a sense of dynamic flow and not of closed structure on the group, achieving this by the positioning of the participants with an assigned distance between them.

Anti_dog presents a group of 10 women who wear clothes designed or inspired by patterns by famous designers like Jean-Paul Gaultier, Chanel, Dior, Hussein Chalayan, Jesús del Pozo and David Delfin, turning them into sculptures with a certain sense of unity. Under no circumstances does Alicia Framis seek homogeneity, because this is a synonym of cowardice, which is why each garment preserves its personality and integrity which is in turn reflected in the person who wears it. She sees fashion as a way for women to show their personality, becoming an excellent tool for demonstrating their desire to be treated like human beings. By no means is this performance designed as a radical act, but rather a parenthesis which enables us to think about our existence and our daily struggle with others.

In most cases the *Anti_dog* performance has been presented in public spaces, a necessary aspect for the indispensable presence and interaction of the public. It has been presented in different European cities and in each of them the artist has formulated a different discourse, always focussed on women and the violence they are exposed to: in 2002 it was performed in the Palais de Tokyo, coinciding with the Paris Fashion Week, based on a catwalk with 8 coloured models standing statically, in a clear challenge to the function of the catwalk. That same year, in Amsterdam, the performance took place with the participation of a group of girls, the daughters of immigrants, dressed in the bulletproof, bite proof and fireproof suits, who were positioned in the entrance of the Ajax football stadium and met, as a response, with indifference, seen as a secret weapon of violence. In Madrid (2003) it focussed on domestic violence, in a year that had proved particularly hard in this regard; women with messages wandered around the centre of Madrid towards the Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía. Birmingham (2003) was also a venue for the performance, this time comprised of students who were asked to speak to women who had had a difficult life; the result was expressed on the dresses through "cursed phrases" which the women did not want to hear ever again, reproduced with a copyright that restricted their use.

The development of the work is reflected through the ten creations that form part of the performance held in Palma.

AMPARO SARD

Pareidolia

Aparador El Corte Inglés | Escaparate El Corte Inglés |
El Corte Inglés window display 19.09.2013

INTERVENCIÓ | INTERVENCIÓN | INTERVENTION

Aparador El Corte Inglés | Escaparate El Corte Inglés |
El Corte Inglés window display 16.09.2013 / 22.09.2013

GABINET

19.09.2013 / 8.12.2013

Amparo Sard, representada a la col·lecció d'Es Baluard, treballà intensament durant els mesos previs a la Nit de l'Art 2013 en un nou projecte produït arran de la col·laboració entre El Corte Inglés i Es Baluard. Una instal·lació relacional que arriba al seu punt més àlgid dia 19 de setembre.

El museu compta ja amb una instal·lació de nou papers i un vídeo de la sèrie «El Olvido» (2009) i en aquest nou treball –que ens ajuda a aprofundir més en la seva intensa via d'exploració personal– segueix les línies bàsiques en la seva vessant més espacial i videogràfica.

La intensitat de la seva obra es basa en que treballa amb allò intangible: estats anímics, percepcions, gestos imperceptibles de calat psicològic, abismes del ser i l'ànima, per representar-los i fer-nos pensar, malgrat tot.

L'univers d'Amparo Sard, bell però inquietant, s'omple d'atmosferes translúcides atemporals, on el seu aparent assossec se sospita carregat d'amenaques. Submergir-se en elles implica atenció amb objecte de percebre què és allò real-real, allò real-creat o allò que pot provenir del nostre inconscient. Allò doble, el mirall, l'altre costat, el misteri de les accions quotidianes estan sempre presents com en realitats paral·leles que mai arribaren a mesclar-se. En aquesta nova obra, torna a treballar amb la metàfora, ara la de la vida com a paisatge.

A *Pareidolia*, els continguts aprofundeixen sobre el que suposa, i és, l'acció de meditar i el seu devenir. *Pareidolia* es constitueix, doncs, en un punt àlgid d'aquell viatge, on aconseguim no abandonar-nos al destí i dirigir la mirada cap a l'interior, a partir de la contemplació i la aprehensió o comprensió d'allò que ens envolta i d'un mateix.

El treball ens enfronta d'un mode directe a l'extinció de l'acció de meditar com a part d'un estat individual i introspectiu en un món on tot ocorre amb la major celeritat, on la rapidesa es confon amb l'eficiència, tant en la presa de decisions com en l'actuació mateixa que se'n deriva.

Heidegger ja va escriure que «la realitat no es pot entendre primordialment partint de la corporalitat d'allò percebut». Així doncs, és precís pensar que per tenir consciència d'estar davant un «paisatge», no n'hi ha prou amb aturar-se davant un detall o advertir-ne varis a la vegada. Per a ser-ne conscients, els nostres sentits han de deixar de focalitzar-se en un element particular i comprendre un camp visual més ampli, és a dir, percebre una nova unitat que no sigui mera suma d'elements puntuals. La proposta és, doncs, un exercici de centrament i percepció.

Amparo Sard, representada en la colección de Es Baluard, trabajó intensamente en los meses previos a la Nit del Art 2013 en un nuevo proyecto producido a raíz de la colaboración entre El Corte Inglés y Es Baluard. Una instalación relacional que alcanza su punto álgido el 19 de septiembre.

El museo cuenta ya con una instalación de nueve papeles y un vídeo de la serie «El Olvido» (2009), y en este nuevo trabajo –que nos ayuda a profundizar más en su intensa vía de exploración personal– sigue las líneas básicas en su vertiente más espacial y videográfica.

La intensidad de su obra se basa en que trabaja con lo intangible: estados anímicos, percepciones, gestos imperceptibles de calado psicológico, abismos del ser y el alma, para pese a todo representarlos y hacernos pensar.

El universo de Amparo Sard, bello pero inquietante, se plaga de atmósferas translúcidas atemporales, donde su aparente sosiego se sospecha cargado de amenazas. Sumergirse en ellas implica atención con objeto de percibir qué es lo real-real, lo real-creado o aquello que puede provenir de nuestro inconsciente. Lo doble, el espejo, el otro lado, el misterio de las acciones cotidianas están siempre presentes como en realidades paralelas que nunca llegan a mezclarse. En esta nueva obra, vuelve a trabajar con la metáfora, en este caso la de la vida como paisaje.

En *Pareidolia* los contenidos profundizan sobre lo que supone, y es, la acción de meditar y su devenir. *Pareidolia* se constituye, pues, en un punto álgido de ese viaje, donde conseguimos no abandonarnos al destino y dirigir la mirada al interior a partir de la contemplación y la aprehensión o comprensión de lo que nos rodea y de uno mismo.

El trabajo nos enfrenta de un modo directo a la extinción de la acción de meditar como parte de un estado individual e introspectivo en un mundo donde todo ocurre con la mayor celeridad, donde la rapidez se confunde con la eficiencia, tanto en la toma de decisiones como en la actuación misma derivada de ella.

Heidegger ya escribió que «la realidad no puede entenderse primordialmente partiendo de la corporalidad de lo percibido». Así pues, es preciso pensar que para tener la consciencia de estar ante un «paisaje», no basta con detenerse ante un detalle o advertir varios a la vez. Para ser conscientes de ello, nuestros sentidos deben dejar de focalizarse en un elemento particular y abarcar un campo visual más amplio, es decir, percibir una nueva unidad que no sea mera suma de elementos puntuales. La propuesta es pues un ejercicio de centramiento y percepción.

Amparo Sard, an artist represented in the Es Baluard collection, worked intensely over the months leading up to the Nit de l'Art 2013 on a new project for the occasion of the collaboration between El Corte Inglés and Es Baluard. A relational installation which reaches its peak on 19th September.

The museum already has an installation comprised of nine works on paper and a video from the "El Olvido" series (2009), and in this new work – which helps us delve more deeply into her intense path of personal exploration – she continues along these basic lines, in her more spatial and videographic facet.

The intensity of her work is based on the fact that she works with things intangible: moods, perceptions, imperceptible gestures of a psychological nature, abysses of the being and the soul, representing them and making us think, in spite of everything.

The universe of Amparo Sard, beautiful but disturbing, is steeped in temporary translucent atmospheres, where the apparent tranquillity is undermined by the suspicion of threats. Diving into them calls for attention in order to perceive what is real-real, what is real-created or what may emerge from our own subconscious. That which is double, the mirror, the other side, the mystery of everyday actions - these are always present as in parallel realities which never actually collide. In this new work, she once again works with metaphor, but now that of life as landscape.

In *Pareidolia*, the content delves deeper into what is supposed to be, and is, the action of meditating and its development. Thus *Pareidolia* is constituted as a tipping point of that journey, where we manage to not abandon ourselves to fate and turn our gaze towards the interior, based on the contemplation and apprehension or comprehension of that which surrounds us, and of ourselves.

The work brings us face to face with the extinction of the action of meditating as part of an individual, introspective state in a world where everything occurs too swiftly, where speed is confused with efficiency, both in decision-making and in the action that results from this.

Heidegger wrote that "reality cannot be understood primordially on the basis of the corporeality of that which is perceived". As a result, we should remember that, if we are to realise that we are before a "landscape", it is not enough to stop in front of a detail, or notice several details at the same time. To be truly aware of it, our senses must cease to focus on a particular element and comprehend a broader field of vision, that is, perceive a new unity other than the mere sum of separate elements. The proposal is therefore an exercise of focus and perception.

MARCELO VIQUEZ

Riesgo necesario

ACCIÓN ACCIÓN PERFORMANCE

Aparador El Corte Inglés | Escaparate El Corte Inglés |
El Corte Inglés window display 18.09.2014

INTERVENCIÓN INTERVENCIÓN INTERVENTION

Aparador El Corte Inglés | Escaparate El Corte Inglés |
El Corte Inglés window display 15.09.2014 / 21 .09.2014

GABINET

19.09.2014 / 30.11.2014

Marcelo Viquez presentà per a la Nit de l'Art un projecte que du per títol *Riesgo necesario*. Una peça que deriva en diverses accions i que és abordada des de la sobrietat del gest i la eficàcia de la instal·lació i el dibuix. Una metàfora que mostra més del que en aparença deixa veure.

L'acció realitzada a El Corte Inglés fou un acte sorprenent, intel·ligent i eficaç que no deixà indiferent a ningú, mentre que el treball exposat al Gabinet d'Es Baluard descodificava alguna de les seves claus principals.

Aquesta fou la tercera edició en què El Corte Inglés i Es Baluard col·laboraren conjuntament en la producció d'un projecte localitzat als dos espais –aparador d'El Corte Inglés i el Gabinet de Es Baluard– i on artistes que formen part de la col·lecció són convidats a desenvolupar una proposta d'art relacional. Les dues edicions anteriors foren realitzades per Alicia Framis (2012) i Amparo Sard (2013).

Marcelo Viquez és un artista fora de format, canvia les seves eines i dispositius, alternant-los, passant indistintament del dibuix a la instal·lació, el vídeo, l'actuació musical o el *readymade*. En la seva obra està subjacent, fins i tot en els projectes més conceptuals, una narració contínua com una radiografia de l'entorn i d'allò que cadascú pensa i sent sense concessions.

Podríem assenyalar que la prospecció entre fora i endins, l'individu i la societat, és una de les qüestions que, a primera instància, caracteritza el treball de Marcelo Viquez i guarda una relació estructural política a tots els seus projectes. Quan la seva obra evidencia l'altre, l'actitud escèptica i nihilista vers un món sumit en el caos de les regles, estructures i mentides ens posicionen en la irrealitat. Les aparences en el món d'allò que és fràgil, quan aquest ni tan sols manté un rumb determinat, recorden algunes idees llançades per Zygmunt Bauman. Així, sentim –com assevera Bauman a *Vida líquida*– que «Los dilemas y las incertidumbres que las sociedades diseñan para sus miembros suelen venir acompañados de estrategias y herramientas para su resolución socialmente respaldadas y recomendadas». ¹

En aquest món, els habitants es veuen abocats a traçar les seves estratègies de supervivència i per això, quan Viquez concep la proposta entorn de l'individu, ho fa pensant en si mateix, des d'un jo hermètic i corrosiu. El valor crític de l'art quan tampoc se n'espera molt més.

Per aquest projecte, Viquez ens concentra en un tema que resum alguna de les obsessions respecte a les relacions interpersonals, el de la confiança i els seus derivats, entès des de la decepció respecte a l'altre i els riscos que un pot prendre a cada situació que la vida ens afronta. La confiança és un tipus de creença o vincle considerat com una suspensió temporal de la situació bàsica de la

incertesa sobre les accions dels semblants; gràcies a ella, és possible suposar un cert grau de regularitat i predictibilitat en les accions humanes i socials.

Amb *Riesgo necesario*, Viquez sintetitza la fragilitat del que considerem real i que en pocs segons pot desaparèixer sense procurar-nos la capacitat de preveure esdeveniments que se'n escapen. El projecte ens mesura i mesura la fragilitat de tot allò que podem validar respecte a qui previsiblement suportava un món o una situació que consideràvem controlada i en la que creiem.

¹Bauman, Zygmunt. *Vida líquida*. Barcelona: Ediciones Paidós, 2006, pg. 37.

CAST.

Marcelo Viquez presentó para la Nit del Art un proyecto que lleva por título *Riesgo necesario*. Una pieza que deriva en varias acciones y que es abordada desde la sobriedad del gesto y la eficacia de la instalación y el dibujo. Una metáfora que muestra más de lo que en apariencia deja ver.

La acción realizada en El Corte Inglés fue un acto sorpresivo, inteligente y eficaz que no dejó indiferente a nadie, mientras que el trabajo expuesto en el Gabinet de Es Baluard decodificaba alguna de sus principales claves.

Ésta fue la tercera edición en la que El Corte Inglés y Es Baluard colaboraron conjuntamente en la producción de un proyecto localizado en los dos espacios –escaparate de El Corte Inglés y Gabinet de Es Baluard– y en el que artistas que forman parte de la colección son invitados a desarrollar una propuesta de arte relacional. Las dos ediciones anteriores fueron realizadas por Alicia Framis (2012) y Amparo Sard (2013).

Marcelo Viquez es una artista fuera de formato, cambia sus herramientas y dispositivos, alternándolos, pasando indistintamente del dibujo a la instalación, el vídeo, la actuación musical o el *readymade*. En su obra subyace, aun en los proyectos más conceptuales, una narración continua como radiografía del entorno y de lo que cada uno piensa y siente sin mediar concesiones.

Podríamos señalar que la prospección entre el afuera y el adentro, el individuo y la sociedad, es una de las cuestiones que, en primera instancia, caracteriza el trabajo de Marcelo Viquez y guarda una relación estructural política en todos sus proyectos. Cuando su obra evidencia al otro, la actitud escéptica y nihilista frente un mundo sumido en un caos de reglas, estructuras y mentiras nos posicionan en la irrealidad. Las apariencias en el mundo de lo frágil, cuando éste ni tan siquiera mantiene un rumbo determinado,

recuerdan a algunas ideas lanzadas por Zygmunt Bauman. Así, sentimos –como asevera Bauman en *Vida líquida*– que «Los dilemas y las incertidumbres que las sociedades diseñan para sus miembros suelen venir acompañados de estrategias y herramientas para su resolución socialmente respaldadas y recomendadas». ¹

En este mundo, sus habitantes se ven abocados a trazar sus estrategias de supervivencia y por eso, cuando Viquez concibe la propuesta en torno al individuo, lo hace pensando en sí mismo, desde un yo hermético y corrosivo. El valor crítico del arte cuando tampoco se espera mucho más de él.

Para este proyecto, Viquez nos concentra en un tema que resume alguna de sus obsesiones respecto a las relaciones interpersonales, el de la confianza y sus derivados, entendido desde la decepción respecto al otro y los riesgos que uno puede tomar en cada situación a la que la vida nos enfrenta. La confianza es un tipo de creencia o vínculo considerado como una suspensión temporal de la situación básica de incertidumbre acerca de las acciones de los semejantes; gracias a ella, es posible suponer un cierto grado de regularidad y predictibilidad en las acciones humanas y sociales.

Con *Riesgo necesario*, Viquez sintetiza la fragilidad de lo que consideramos real y que en sólo unos segundos puede desaparecer sin procurarnos la capacidad de prever acontecimientos que se nos escapan. El proyecto nos mide y mide la fragilidad de cuanto podemos validar respecto a quien previsiblemente soportaba un mundo o una situación que considerábamos controlada y en la que creíamos.

¹Bauman, Zygmunt. *Vida líquida*. Barcelona: Ediciones Paidós, 2006, pg. 37.

ENG.

For the *Nit de l'Art*, Marcelo Viquez presented a project entitled *Riesgo necesario* (Necessary Risk), a piece that channels off in different actions and is approached from the sobriety of gesture and effectiveness of the installation and drawing. A metaphor that shows more than it appears to reveal.

The action held in El Corte Inglés was surprising, intelligent and effective, and left no-one indifferent, whilst the work exhibited in Es Baluard's Gabinet decoded some of its main keys.

This was the third time that El Corte Inglés and Es Baluard collaborated on the production of a project placed in both spaces – the El Corte Inglés display window and Es Baluard's Gabinet – in which artists with works in the collection are invited to develop a rational art proposal. On the previous two occasions, the artists were Alicia Framis (2012) and Amparo Sard (2013).

Marcelo Viquez is an out-of-format artist who changes his tools and devices, alternating them, passing seamlessly from drawing to installation, video, music performance or readymade. In his work, even in the most conceptual projects, has a non-stop underlying narrative by way of a radiography of the surroundings and of what everyone thinks and feels without any concessions whatsoever.

We may note that prospection between outside and inside, individual and society, is one of the questions which, in the first instance, distinguishes Marcelo Viquez's work, maintaining a political-structural relationship in all his projects. His work demonstrates the other, sceptical and nihilistic attitude opposing a world immersed in the chaos of rules, structures and lies place us in unreality. Appearances in the world of things fragile, when no direction is determined, recall these ideas put forward by Zygmunt Bauman. Thus, we feel – on Bauman in *Liquid Life* – that “Dilemmas and uncertainties designed by societies for their members are usually accompanied by strategies and tools for their socially-supported and recommended resolution”.¹

The inhabitants of this world are pressed to trace out their survival strategies and thus, when Viquez conceives the proposal on the individual, he does so thinking of himself, based on a hermetic and corrosive ego. The critical value of art when nothing is expected.

For this project, Viquez centres our focus on a theme that summarises some of his obsessions regarding interpersonal relations, those of trust and derivatives, understood from a base deception of the other and the risks one may take in any situation life forces us to deal with. Trust is a kind of belief or link, considered as a temporary suspension of the basic situation of uncertainty surrounding the actions of our kindred.

With *Riesgo necesario*, Viquez synthesizes the fragility of what we consider real which can disappear in just a few seconds, but at the same time does not try to acquire the capacity to foresee elusive events. This project measures both us and the fragility of what we can validate in terms of who predictably supports a world or a situation that we considered to be under control and believed in.

¹Bauman, Zygmunt. *Vida líquida*. Barcelona: Ediciones Paidós, 2006, pg. 37.

JOAN MOREY

THE CHARACTERS

PERFORMANCE

Connecta l'aparador d'El Corte Inglés i el Gabinet |
Conecta el escaparate de El Corte Inglés y el Gabinet
| Action connecting the display window of El Corte
Inglés and Gabinet 19.09.2015

SITE-SPECIFIC

Aparador El Corte Inglés | Escaparate de El Corte
Inglés | El Corte Inglés window display 14.09.2015 /
20.09.2015

GABINET

19.09.2015 / 10.01.2016

character. One of a set of symbols, such as letters or numbers, that are arranged to express information. / A person portrayed in an artistic piece, such as a drama or novel [...].

THE CHARACTERS és un projecte inèdit de Joan Morey centrat en certs canvis «gramaticals» en l'ús actual del llenguatge, a través de les noves tecnologies de la informació. Uns aspectes que aquí són reduïts a una forma de comunicació artística, en la qual la paraula, el text o el missatge adopten un ús disfuncional.

La proposta es planteja com una obra en tres parts: una intervenció específica en una de les vitrines dels grans magatzems El Corte Inglés de l'avinguda de Jaume III, una *performance* durant la Nit de l'Art, el 19 de setembre de 2015, i una instal·lació a l'espai Gabinet d'Es Baluard que allotja els vestigis de la *performance* acompanyats per una peça sonora. D'aquesta manera, *THE CHARACTERS* es desplega en un espai-temps canviant i en procés per explorar dispositius de comunicació i interacció derivats de les xarxes socials, així com d'ocupar l'espai públic o convertir elements propis de les manifestacions en el fil conductor d'un treball artístic que posa especial èmfasi en l'«esdeveniment».

En un exercici de síntesi i relectura, l'artista utilitza com a eix vertebrador del projecte *La voix et le phénomène [La veu i el fenomen]* (1967), obra del pensador i filòsof contemporani Jacques Derrida, conegut pel seu pensament de la desconstrucció. D'aquest assaig s'extreu el guió de la peça sonora i la frase que, separada en caràcters, apareix impresa a les pancartes creades específicament per a la realització de la *performance*. La baula principal del projecte és la següent oració en català que, al costat de dos *hashtags*, ocupa exactament els 140 caràcters permesos en l'escriptura d'una publicació a Twitter. «En la “vida solitària de l'ànima”, ja no ens servim de paraules reals, sinó només de paraules representades. #TheCharacters #Laveuiefenomen».

La *performance THE CHARACTERS* té la particularitat que el missatge no es troba escrit amb el teclat d'un dispositiu electrònic sinó en un suport físic portàtil —paper encolat sobre pancartes de fusta— per a ser transportat pel carrer —en substitució de la pantalla— per part de nombrosos implicats, de tal manera que es vagi construint la sentència. *THE CHARACTERS* constitueix així una «*performance* silenciosa» en la que 140 pancartes són sostingudes per 140 persones formant una cadena humana que uneix les dues seues col·laboradores. La disposició ordenada dels participants en l'espai públic fa possible la lectura del missatge sempre que l'espectador recorri físicament el traçat que marca la *performance*. En la participació activa del voluntari-emissor i de l'espectador-receptor rau la presa de consciència del fet col·lectiu, el poder de la veu pública i els «altres»

usos del llenguatge des de la pràctica artística contemporània.

Joan Morey ha desenvolupat al llarg d'aquests anys un conjunt de projectes que recuperen certs aspectes de la ideologia modernista i de la política de la representació. Principalment explora el llenguatge de la *performance* a través del qual genera situacions o intervencions específiques en les que un o diversos intèrprets es sotmeten a un rígid sistema d'instruccions o normes. Aquestes regles són desplaçades també al rol del públic en la seva obra.

CAST.

character. One of a set of symbols, such as letters or numbers, that are arranged to express information. / A person portrayed in an artistic piece, such as a drama or novel [...].

THE CHARACTERS es un proyecto inédito de Joan Morey centrado en ciertos cambios «gramaticales» en el actual uso del lenguaje a través de las nuevas tecnologías de la información. Estos aspectos son aquí reducidos a una forma de comunicación artística en las que la palabra, el texto o el mensaje adoptan un uso disfuncional.

La propuesta se plantea como una obra en tres partes: una intervención específica en uno de los escaparates de los conocidos grandes almacenes El Corte Inglés de la avenida de Jaume III, una *performance* durante la *Nit de l'Art*, el 19 de septiembre de 2015, y una instalación en el espacio Gabinet de Es Baluard que alberga los vestigios de la *performance* acompañados de una pieza sonora. De esta manera *THE CHARACTERS* se despliega en un espacio-tiempo cambiante y en proceso para explorar dispositivos de comunicación e interacción derivados de las redes sociales, así como ocupar el espacio público o convertir elementos propios de las manifestaciones en el hilo conductor de un trabajo artístico que pone especial énfasis en el «acontecimiento».

En un ejercicio de síntesis y relectura, el artista utiliza como eje vertebrador del proyecto *La voix et le phénomène [La voz y el fenómeno]* (1967), obra del pensador y filósofo contemporáneo Jacques Derrida, conocido por su pensamiento de la deconstrucción. De este ensayo se extrae el guión de la pieza sonora y la frase que, separada por caracteres, aparece impresa en las pancartas creadas específicamente para la realización de la *performance*. El eslabón principal del proyecto es la siguiente oración en catalán que, junto a dos *hashtags*, ocupa exactamente los 140 caracteres permitidos en la escritura de una publicación en Twitter: «*En la "vida solitària de l'ànima", ja no ens servim de paraules reals, sinó*

*només de paraules representades. #TheCharacters #Laveuifeno-
men» [En la «vida solitaria del alma», ya no nos servimos de pala-
bras reales, sino sólo de palabras representadas. #TheCharacters
#Lavozyelfenomeno].*

La *performance* *THE CHARACTERS* tiene la particularidad que el mensaje no está escrito mediante el teclado de un dispositivo electrónico sino en un soporte físico portable —papel encolado sobre pancartas de madera— para que sea transportado por la calle —en sustitución de la pantalla— por parte de numerosos implicados, de tal modo que se vaya construyendo la sentencia. *THE CHARACTERS* constituye así una «*performance* silenciosa» en la que 140 pancartas son sostenidas por 140 participantes formando una cadena humana que une las dos sedes colaboradoras. La disposición ordenada de los participantes en el espacio público hace posible la lectura del mensaje, siempre y cuando el espectador recorra físicamente el trazado que marca la *performance*. En la participación activa del voluntario-emisor y del espectador-receptor radica la toma de consciencia de lo colectivo, el poder de la voz pública y los «otros» usos del lenguaje desde la práctica artística contemporánea.

Joan Morey, ha desarrollado a lo largo de estos años un conjunto de proyectos que recuperan ciertos aspectos de la ideología modernista y la política de la representación. Principalmente explora el lenguaje de la *performance* mediante el cual genera situaciones o intervenciones específicas en las que uno o varios intérpretes se someten a un rígido sistema de instrucciones o normas. Estas reglas son desplazadas también al rol del público en su obra.

ENG.

character. One of a set of symbols, such as letters or numbers, that are arranged to express information. / A person portrayed in an artistic piece, such as a drama or novel [...].

THE CHARACTERS is an unprecedented project by Joan Morey that centres on certain “grammatical” changes in the current use of language through new information technology. These aspects are reduced here to a form of artistic communication in which the word, the text or the message adopt a dysfunctional use.

The proposal is created as a work in three parts: a specific intervention in one of the display windows of the well-known department store El Corte Inglés in Avinguda Jaume III, a *performance* during the *Nit de l'Art* on 19th September 2015 and an

installation in the Gabinet space of Es Baluard which contains the vestiges of the performance accompanied by a sound piece. *THE CHARACTERS* unfurls in a changing space-time and in a process to explore interaction and communication devices derived from social networks, as well as to occupy the public space or turn elements typical of social manifestations into the common thread of an art work that places particular emphasis on the “event”.

In an exercise of synthesis and reinterpretation, the artist uses *La voix et le phénomène [Voice and Phenomenon]* (1967), the work of the contemporary philosopher and thinker Jacques Derrida (famous for his deconstruction thought) as the backbone of the project. From this essay, he extracts the sound piece and the sentence which, separated by characters, appears printed on the placards created specifically for the execution of the performance. The main link behind the project is the following sentence in Catalan which, along with two hashtags, occupies precisely the 140 characters permitted for writing a publication on Twitter: “*En la «vida solitària de l'ànima», ja no ens servim de paraules reals, sinó només de paraules representades. #TheCharacters #Laveuiefenomen*” [In the “solitary life of the soul”, we no longer use real words, but represented words. #TheCharacters #Lavozyelfenomeno].

The performance *THE CHARACTERS* is particular in that the message is not written using the keyboard of an electronic device but on a portable physical medium – paper glued onto wooden placards – so that it can be transported in the street – replacing the screen – by numerous people involved, gradually constructing the sentence. *THE CHARACTERS* thus consists of a “silent performance” in which 140 placards are held up by 140 people who form a “human chain” arranged that links the two collaborating venues. The ordered arrangement of the participants in the public space allows one to read the message as long as the spectator physically moves along the route marked by the performance. The becoming aware of the group, the power of the public voice and the “other” uses of language based on contemporary artistic practice resides in the active participation of the sender-volunteer and the receiver-spectator.

Over these years Joan Morey, has developed a series of projects that recover certain aspects of modernist ideology and the politics of representation. In the main he explores the language of the performance through which he generates specific interventions or situations in which one or several actors are subjected to a rigid system of instructions or norms. These rules are also displaced to the role of the public in his work.

ANA LAURA ALÁEZ

TRANS-ESTÁTUA

Aparador El Corte Inglés | Escaparate El Corte Inglés |
El Corte Inglés window display 17.09.2016

INTERVENCIÓ INTERVENCIÓN INTERVENTION

Aparador El Corte Inglés | Escaparate El Corte Inglés |
El Corte Inglés window display 18.09.2016 / 25.09.2016

GABINET

18.09.2016 / 8.01.2017

El projecte fou un dispositiu de reflexió amb un fort component performatiu i escènic a partir del que és material i immaterial, el tangible i l'intangible, l'escultura i la *performance*, l'explícit i l'ocult, l'apropiació de la caixa de vidre museística i la metafòrica.

Un dels vectors de la feina partí de l'escultura *Trayectoria (Like gold and faceted #1)* (2014) que potencia una anàlisi de l'obra d'aquesta artista. L'altre és la remissió a l'esdeveniment com a acte fundador, la ressonància d'una acció que obre noves perspectives en la investigació de les pràctiques artístiques incorporant so i moviment.

El terme «Trans-Estàtua» remet als escrits i reflexions de l'escultor basc Jorge Oteiza quan proposava el pas de l'escultura com a objecte tancat en si mateix a un altre tipus de creació més oberta i lleugera, tot al·ludint a un procés de desmaterialització, més enllà del seu aspecte formal.

Així, amb aquest projecte constatem la trajectòria d'Ana Laura Aláez, que s'ha revelat com una artista que en tot moment ha pensant a crear situacions escultòriques des de l'ús de l'escultura o des de la seva negació.

La sala d'exposició és el laboratori per a l'encreuament entre l'orgànic i l'inorgànic, el buit i la gravetat, les possibilitats materials de la caixa blanca museística convertida en un vector de l'exploració.

L'acció és un bucle suspès en l'espai-temps que incita l'espectador, en diferents fases, a abordar l'experiència des del visual, l'auditiu i l'emocional.

Matèria: allò tangible i la seva possibilitat.

Forma: l'escultura i la *performance*.

Espai: el sòl i el buit.

Cos: angle i gravetat.

Primera aproximació a TRANS-ESTÀTUA: Breu manual per desxifrar algunes claus del treball d'Ana Laura Aláez per Nekane Aramburu

1- Al principi va ser l'estetització del que és privat. Ús de materials propers configurant escenes en què la quotidianitat se sublima. Ficcions al voltant del seu propi cos o el d'altri. *Bolso* (1993), per exemple, és un *readymade* format per dos elements: uns calçotets i unes nanses de bossa. El conscient abandonà de l'«estructura familiar» dominada pel cap de família dipositat en un objecte. És un nu: després de l'aparença poderosa es troba el subjecte feble. La veu de l'autoritat reduïda a una peça-parrac.

2- L'autoreferencial. El laboratori de retrats, posats i actituds, vestimenta i maquillatge («una excusa d'escultura» i «una

recerca d'identitats», en plural, diu l'artista) és un punt de partida fonamentalment de la seva primera etapa.

Bicéfalas i *Firma de autor* (1995), *Negritas* (1997), *NY Home series* (1998).

Com a mètode per abordar-ho, dirigeix i configura operacions de representació davant la càmera molt estudiada i on no deixa res a l'atzar.

3- L'escultura. Ecos de les tradicions constructivistes i un substrat ancestral vinculat a precedents de l'origen d'Ana Laura Aláez: Cromlech i monuments que, al seu torn, van marcar la genealogia d'on procedeix troncalment la tradició de l'escultura basca: Oteiza, Nueva Escultura Vasca i etapa Arteleku/Facultat Belles Arts Bilbao.

La generació immediatament anterior va ser la de l'anomenada Nueva Escultura Vasca, d'aquí que sigui exponent de l'ús del material lleuger i el petit format. En aquest sentit, la seva obra icònica *Mujeres sobre zapatos de plataforma* (1992) utilitza accessoris, indumentària i objectes impossibles.

L'escultura i l'arquitectura, el joc de volums radical, abrupte, ja no tenen connotacions sexuals.

En la seva fase actual, l'objecte escultòric adquireix una fisicitat, rotunditat i autonomia pròpia molt rellevants paradoxalment davant alteritats de desmaterialització del mateix.

4- El personatge-escultura. La *performance* i el vídeo produït per al projecte es resumeixen en el fet que són portador-escultura o energia, forma, aparença, ritme.

Sovint, en el seu treball, la mateixa persona és la peanya o a l'inrevés: és l'eix transmissor que activa l'espai o la situació. Els seus moviments són una presa de l'espai o una renúncia vers aquest, quelcom que, així mateix, es va evidenciar en les seves construccions relacionals en què el monument és una gran maqueta habitable.

5- La matèria. En els seus inicis va utilitzar objectes simples i disponibles com a recurs immediat, alguns de peribles com el tocat perruca construït a partir de talls de pernil o records propers que usa i reconstrueix des de tots els llocs on ha viscut o ha estat convidada a crear.

Comença a utilitzar les xapes des de l'exposició de 2008, «Pabellón de Escultura» al MUSAC. A partir d'aquí, el volum escultòric adquireix presència.

6- L'espai. Sobrepassar l'escala, l'expandit i el relacional.

She astronauts (1997) li va permetre pensar l'espai en termes més complexos. La van succeir *Mobile studio Prototype for an Artist of the New Millenium* (1998), *Brothel* (1999), *Selector de frecuencias* (1999), *Dance & Disco* (2000), les tres instal·lacions

de la Biennal de Venècia (2001), *Helldisco* (2004), *Goodbye Horses* (2005), *Arquitectura de sonido* (2006) i *Bridge of Light* (2008), espais per a l'art i per a l'ús. Un despreniment d'allò material, sortint de l'escultura, hi torna.

7- L'espectador-públic. Proposa experiències visuals que activen l'inconscient de cada lector de la seva obra o aquella persona que hi circula o hi participa. Torna sovint a plantejar projectes per associar les complexes relacions entre el públic i l'obra artística.

8- El *readymade*. La seva apropiació inicial, lúdica i barroca, es despulla d'ornaments per simplificar-se en gestos eficaços i rotunds en la seva fase actual. Del color al monocrom.

9- La imatge. Capta la fragilitat d'un moment, la temporalitat, en utilitzar la càmera fotogràfica o de vídeo. Aura d'un moment de brillantor concebut des d'escenografies i accions acuradament meditades.

10- El buit és el motlle del tot. Potser en un mateix lloc primigeni es troba el punt de partida i en el qual actualment aquesta creadora es troba «fora de format». Tot i que sembli una evolució, o que la seva obra avui es percebi d'una altra manera, realment els aspectes que han inquietat i estimulat el seu treball creatiu se centren en una preocupació sobre la relació dels cossos i l'espai que habitem, allà on vam deixar l'empremta amb la nostra presència però també amb la nostra absència.

L'absència clona el present-futur traslladant la lectura de l'obra o de la instal·lació cap a un nou horitzó metafísic. El ressò de l'esdeveniment.

CAST

El proyecto fue un dispositivo de reflexión con un fuerte componente performativo y escénico a partir de lo material e inmaterial, lo tangible y lo intangible, la escultura y la *performance*, lo explícito y lo oculto, la apropiación de la caja de cristal museística y la metafórica.

Uno de los vectores del trabajo partió de la escultura *Trayectoria (Like gold and faceted #1)* (2014) que potencia un análisis de la obra de esta artista. El otro es la remisión al acontecimiento como acto fundador, la resonancia de una acción que abre nuevas perspectivas en la investigación de las prácticas artísticas incorporando sonido y movimiento.

El término «Trans-Estatua» remite a los escritos y reflexiones del escultor vasco Jorge Oteiza cuando proponía el paso de la escultura como objeto cerrado en sí mismo a otro tipo de

creación mas abierta y ligera, aludiendo a un proceso de desmaterialización, más allá de su aspecto formal.

Con este proyecto constatamos asimismo la trayectoria de Ana Laura como una artista que en todo momento ha pensando en crear situaciones escultóricas desde el uso de la escultura o desde la negación de ella.

La sala de exposición es el laboratorio para el cruce entre lo orgánico y lo inorgánico, el vacío, el hueco y la gravedad, las posibilidades materiales de la caja blanca museística convertida en un vector de la exploración.

La acción es un bucle suspendido en el espacio-temporal que incita al espectador, en diferentes fases, a abordar la experiencia desde lo visual, lo auditivo y lo emocional.

Materia: lo tangible y su posibilidad.

Forma: la escultura y la *performance*.

Espacio: el suelo y el vacío.

Cuerpo: ángulo y gravedad.

Primera aproximación a TRANS-ESTATUA: Breve manual para descifrar algunas claves del trabajo de Ana Laura Aláez por Nekane Aramburu

1- Al principio fue la estetización de lo privado. Uso de materiales próximos configurando escenas donde lo cotidiano se sublima. Ficciones alrededor de su propio cuerpo o el de otros. *Bolso* (1993), por ejemplo, es un *readymade* compuesto de dos elementos: unos calzoncillos y unas asas de bolso. El consciente abandono de la «estructura familiar» dominada por el cabeza de familia depositado en un objeto. Es un desnudo: tras la apariencia poderosa se encuentra el sujeto débil. La voz de la autoridad reducida a una prenda-harapo.

2- Lo autorreferencial. El laboratorio de retratos, poses y actitudes, vestimenta y maquillaje («una excusa de escultura» y «una búsqueda de identidades» en plural, dice la artista) es un punto de partida fundamentalmente en su primera etapa.

Bicéfalas y *Firma de autor* (1995), *Negritas* (1997), *NY Home series* (1998).

Como método para abordarlo, dirige y configura operaciones de representación ante la cámara muy estudiada y donde no deja nada al azar.

3- La escultura. Ecos de las tradiciones constructivistas y un sustrato ancestral vinculado a precedentes del origen de Ana Laura: Cromlech y monumentos que, a su vez, marcaron a la genealogía de donde procede troncalmente la tradición de la escultura vasca: Oteiza, Nueva Escultura Vasca y etapa Arteleku/Facultad Bellas Artes Bilbao.

La generación inmediatamente anterior fue la de la llamada Nueva Escultura Vasca, de ahí que sea exponente del uso desde el material ligero y el pequeño formato. En este sentido, su obra icónica *Mujeres sobre zapatos de plataforma* (1992) utiliza accesorios, indumentaria y objetos imposibles.

La escultura y la arquitectura, el juego de volúmenes radical, abrupto, ya no tienen connotaciones sexuales.

En su fase actual, el objeto escultórico adquiere una fisicidad, rotundidad y autonomía propia muy relevantes paradójicamente frente a alteridades de desmaterialización del mismo.

4- El personaje-escultura. La *performance* y el vídeo producido para el proyecto se resumen en ser portador-escultura o energía, forma, apariencia, ritmo.

Muchas veces, en su trabajo, la propia persona es la peana o a la inversa: es el eje transmisor que activa el espacio o la situación. Sus movimientos son una toma del espacio o una renuncia hacia él, algo que asimismo se evidenció en sus construcciones relacionales donde el monumento es una gran maqueta habitable.

5- La materia. En sus inicios utilizó objetos simples y disponibles como recurso inmediato, algunos perecederos como el tocado peluca construido a partir de lonchas de jamón o recuerdos próximos que usa y reconstruye desde todos los lugares donde ha vivido o ha sido invitada a crear.

Empieza a utilizar las chapas desde la exposición, en 2008, «Pabellón de Escultura» en el MUSAC. A partir de ahí, el volumen escultórico adquiere presencia.

6- El espacio. Sobrepasar la escala, lo expandido y lo relacional.

She astronauts (1997) le permitió pensar el espacio en términos más complejos. Le sucedieron *Mobile studio Prototype for an Artist of the New Millenium* (1998), *Brothel* (1999), *Selector de frecuencias* (1999), *Dance&Disco* (2000), las 3 instalaciones de la Bienal de Venecia (2001), *Helldisco* (2004), *Goodbye Horses* (2005), *Arquitectura de sonido* (2006) y *Bridge of Light* (2008), espacios para el arte y para el uso. Un desprendimiento de lo material, saliendo de la escultura, vuelve a ella.

7- El espectador-público. Propone experiencias visuales que activan el inconsciente de cada lector de su obra o aquella persona que circula o participa en ella. Vuelve a menudo a plantear proyectos para asociar las complejas relaciones entre público y la obra artística.

8- El *readymade*. Su apropiacionismo inicial, lúdico y barroco, se despoja de ornamentos para simplificarse en gestos eficaces y rotundos en su fase actual. Del color a lo monocromo.

9- La imagen. Capta la fragilidad de un momento, la temporalidad utilizando la cámara bien fotográfica o vídeo. Aura de un momento de brillo concebido desde escenografías y acciones cuidadosamente meditadas.

10- El vacío es el molde del todo. Quizás en un mismo lugar primigenio se encuentra el punto de partida y en el que actualmente está esta creadora «fuera de formato». Aunque parece una evolución, o que su obra hoy se perciba de otra manera, realmente los aspectos que han inquietado y estimulado su trabajo creativo se centran en una preocupación sobre la relación de los cuerpos y el espacio que habitamos, en donde dejamos la huella con nuestra presencia pero también con nuestra ausencia.

La ausencia clona el presente-futuro trasladando la lectura de la obra o instalación hacia un nuevo horizonte metafísico. El eco del acontecimiento.

ENG.

The project was a reflection device with a significant performative and scenic component based on the material and immaterial, the tangible and intangible, sculpture and performance, the explicit and the concealed, the appropriation of the glass box that is the museum and the metaphorical one.

One of the vectors of the work started from the sculpture *Trayectoria (Like gold and faceted #1)* (2014) which reinforces and analysis of this artist's work. The other is the reference to the event as a founding act, the resonance of an action that opens up new perspectives in the research of artistic practices, incorporating sound and movement.

The term "Trans-Estatua" refers to the writings and reflections of the Basque sculptor Jorge Oteiza, when he proposed the passage of sculpture as an object closed in on itself to another kind of more open and lighter creation, alluding to a process of dematerialisation, beyond its formal aspect.

With this project, we also validate the Ana Laura's career as an artist who has always thought of creating sculptural situations based on the use of sculpture or the negation of it.

The exhibition hall is the laboratory for the cross between the organic and the inorganic, the void, hollowness and gravity, the material possibilities of the white museum box converted into a vector of exploration.

The action is a loop suspended in space-time that incites the spectator, in different phases, to approach the experience from things visual, auditory and emotional.

Matter: the tangible and its possibility.

Form: sculpture and performance.

Space: the ground and the void.

Body: angle and gravity.

First approach to TRANS-ESTATUA: Brief manual to decipher some keys to the work of Ana Laura Aláez by Nekane Aramburu

1- At first, it was the aestheticization of the private. The use of materials in proximity shaping scenes where everyday things are sublimated. Fictions around her own body or that of others. *Bolso* (1993), for example, is a *readymade* composed of two elements: some underpants and the handles of a bag. The conscious abandonment of the “family structure” dominated by the head of the family deposited in an object. It is a nude: after the powerful appearance, the subject is weak. The voice of authority is reduced to a garment-rag.

2- The self-referential. The laboratory of portraits, poses and attitudes, clothing and make-up (“an excuse of a sculpture” and “a search for identities” in plural, says the artist) is a starting point fundamentally in her early stage.

Bicéfalas and *Firma de autor* (1995), *Negritas* (1997), *NY Home series* (1998).

As a method for approaching it, she directs and shapes representation operations before the highly-studied camera, leaving nothing to chance.

3- The sculpture. Echoes of the constructivist traditions and an ancestral substratum linked to precedents from Ana Laura’s origin: Cromlech and monuments which, in turn, marked the genealogy from where the tradition of Basque sculpture mainly originates: Oteiza, New Basque Sculpture and the Arteleku/Fine Arts Faculty of Bilbao stage.

The immediately-previous generation was that of the so-called New Basque Sculpture, which is why it is an exponent of the use of light material and the small format. In this regard, her iconic work *Mujeres sobre zapatos de plataforma* (1992) uses accessories, attire and impossible objects.

Sculpture and architecture, the radical, abrupt play on volumes, no longer have sexual connotations.

In her current phase, the sculptural object acquires a physicality, a rotundity and autonomy of its own which are highly relevant, paradoxically faced with alterities of dematerialisation of the same.

4- The character-sculpture. The performance and video produced for the project can be summed up as being a bearer-sculpture or energy, form, appearance, rhythm.

Often, in her work, the person itself is the pedestal or the reverse: it is the central driving concept that activates the space or situation. Its movements are a shot in space or a withdrawal towards it, something that is also revealed in her relational constructions where the monument is a large, habitable model.

5- The material. In her early days, she used simple, readily-available objects as an immediate resource, some of which were perishable, like the wig hair ornament constructed using slices of ham or close memories which she uses and reconstructs from all of the places she has lived in or where she has been invited to create.

She began using metal sheets at the 2008 exhibition “Pabellón de Escultura” in the MUSAC. From then on, the sculptural volume acquired presence.

6- The space. Exceeding the scale, things expanded and the relational.

She astronauts (1997) enabled her to devise the space in more complex terms. It was succeeded by *Mobile studio Prototype for an Artist of the New Millenium* (1998), *Brothel* (1999), *Selector de frecuencias* (1999), *Dance&Disco* (2000), the 3 installations of the Venice Biennale (2001), *Helldisco* (2004), *Goodbye Horses* (2005), *Arquitectura de sonido* (2006) and *Bridge of Light* (2008), spaces for art and for use. A detachment of that which is material, leaving the sculpture, it returns to it.

7- The spectator-public. She proposes visual experiences that activate the subconscious of each reader of her work or the person circulating or participating in it. She often contemplates projects again, to association the complex relationships between the public and the artwork.

8- The *readymade*. Her initial appropriationism, which is recreational and baroque, sheds ornaments to become simplified in efficient, emphatic gestures in her current phase. From colour to monochrome.

9- The image. She captures the fragility of a moment, transitoriness using either the photographic or the video camera. An aura of a moment of brightness conceived from meticulously-pondered sets and actions.

10- The void is the mould of the whole. Perhaps, in the same, primordial place, there is the starting point and the place where this “out-of-format” creator is now. Although it looks like evolution, or as though her work is now perceived differently,

really, the aspects that have preoccupied and stimulated her creative work focus on a concern with the relationship of bodies and the space we inhabit, where we leave a mark with our presence, but also with our absence.

Absence clones the present-future, transporting the interpretation of the work or installation towards a new metaphysical horizon. The echo of the event.

JUAN LÓPEZ

Segurata

PROJECCIÓ PROYECCIÓN SCREENING

Pati central Es Baluard | Patio central Es Baluard |
Es Baluard Central courtyard 23.09.2017
Segurata, 2005

Vídeo-instal·lació, vídeo color sense so | Videoinstalación, vídeo co-
lor sin sonido | Video installation, color video without sound 7'21"
Edició | Edición | Edition: 3/5+1P.A

Juan López treballa sobre l'exterior i l'interior, l'espai protegit i el que és urbà com a catalitzadors ambdós d'un discurs conceptual en el qual el llenguatge visual, el component lingüístic i el gest de resolució eficaç en són els distintius.

En les seves obres molt lligades durant la seva primera etapa a l'espai públic, el grafit o la intervenció urbana del que el paisatge de la ciutat ofereix s'extén, de forma molt subtil, a l'espai protegit de les sales d'exposicions on, així mateix, socialitza les seves propostes. Així, quan aludeix a elements que integren l'esfera de l'art, això el du a introduir vigilants de la sala d'exposició o personal de neteja com a agents que són presents però que estan anul·lats. És com si la seva metodologia de furgar en les capes de la ceba dels materials que revela, talla o descriu amb cinta o cúter s'estengués també a d'altres situacions del nostre ecosistema circumdant.

«En el marc de la reflexió que en el seu dia vaig emprendre al voltant de la forma en que l'experiència d'habitar delimita la nostra percepció de l'espai i el temps, el meu treball acudeix a elements de caràcter arquitectònic associats a les estructures de poder per a tractar d'albirar alternatives a les relacions socials normatives. Mitjançant el recurs de la metàfora i sempre des de la intervenció específica en espais donats, pretenc trencar i després recompondre els vincles entre els tres elements que conformen l'equació de la meva feina: ciutat, subjectivitat i poder. La idea de "trencar" és essencial en la meva pràctica. Em permet vincular l'objectivitat del "fora" amb la percepció individual. En molts casos, el trànsit es realitza a través del llenguatge, que és sistemàticament esbiaixat i recompost per a donar a llum a nous significats. El seu ressò reverbera en el *collage*, que enfatitza una relació complexa i ambigua entre textos i imatges. En els intersticis (en la fractura) que produeix, nia la tensió entre el que és privat i el que és públic i la revaluació de l'espai social.» (Juan López)

Amb *Segurata*, Juan López revela rituals del sistema de protecció del que és institucional a través de l'evidència irònica de temps morts, jocs i actituds del típic vigilant de sala contractat per a protegir les obres d'un espai expositiu. En el nostre cas com a tancament del cicle, proposam la projecció a escala humana sobre la pròpia façana principal del museu Es Baluard, una ronda expandida que mira al públic i permet la devolució d'aquella mirada entre curiosa i escèptica.

CAST.

Juan López trabaja sobre el exterior y el interior, el espacio protegido y lo urbano como catalizadores ambos de un discurso conceptual donde el lenguaje visual, el componente lingüístico y el gesto de resolución eficaz son sus distintivos.

En sus obras muy unidas durante su primera etapa al espacio público, el grafiti o la intervención urbana de lo que el paisaje de la ciudad ofrece se extiende, de forma muy sutil, al espacio protegido de las salas de exposiciones donde, así mismo, socializa sus propuestas. Así, cuando alude a elementos que integran la esfera del arte, le lleva a introducir a vigilantes de la sala de exposición o personal de limpieza como agentes que están presentes pero anulados. Es como si su metodología de hurgar en las capas de la cebolla de los materiales que revela, corta o describe con cinta o cúter se extendiera también a otras situaciones de nuestro ecosistema circundante.

«En el marco de la reflexión que en su día emprendí en torno al modo en que la experiencia de habitar delimita nuestra percepción del espacio y el tiempo, mi trabajo acude a elementos de carácter arquitectónico asociados a las estructuras de poder para tratar de vislumbrar alternativas a las relaciones sociales normativas. Mediante el recurso de la metáfora y siempre desde la intervención específica en espacios dados, pretendo quebrar y luego recomponer los vínculos entre los tres elementos que conforman la ecuación de mi trabajo: ciudad, subjetividad y poder. La idea de “quebrar” es esencial en mi práctica. Me permite vincular la objetividad del “afuera” con la percepción individual. En muchos casos, este tránsito se realiza a través del lenguaje, que es sistemáticamente sesgado y recompuesto para alumbrar nuevos significados. Su eco reverbera en el *collage*, que enfatiza una relación compleja y ambigua entre textos e imágenes. En los intersticios (en la fractura) que esta produce, anida la tensión entre lo privado y lo público y la reevaluación del espacio social.» (Juan López)

Con *Segurata*, Juan López desvela rituales del sistema de protección de lo institucional a través de la evidencia irónica de tiempos muertos, juegos y actitudes del típico vigilante de sala contratado para proteger las obras de un espacio expositivo. En nuestro caso como cierre del ciclo, proponemos la proyección del mismo a escala humana sobre la propia fachada principal del museo Es Baluard, una ronda expandida que mira al público y permite la devolución de esa mirada entre curiosa y escéptica.

ENG.

Juan López works on the exterior and the interior, the protected space and the urban, as two catalysts of a conceptual discourse in which visual language, the linguistic component and the expression of effective resolution are his emblems.

In his works, which are closely linked to the public space, graffiti or urban intervention on what the city's landscape offers during his early stage, there is a very subtle extension to the protected space of the exhibition rooms where he also socializes his proposals. Thus, when he alludes to elements that make up the sphere of art, he is led to introduce exhibition room gallery assistants or cleaning staff as agents who are present but nullified. It is as though his methodology, of digging through the onion layers of the materials he reveals, cuts or describes with tape or a cutter, extended also to other situations of the ecosystem around us.

“In the context of the investigations I once took up on the way the experience of “inhabiting” defines our perception of space and time, my work addresses architectural elements associated to power structures in order to search for new means to understand social relations. Through the use of metaphor and by means of specific interventions in given spaces, my intention is to break and then restore the three elements my work is comprised of: the city, subjectivity and power. The idea of “break” is essential in my practice. It allows me to link the objectivity of outer space to individual perception. In many cases, this transition occurs through language, which is systematically subverted and reassembled to produce new meanings. This idea is echoed in the collages, a practice that emphasises the complex and ambiguous bridge between text and image. Within these fractures lies the tension between the private and the public and the reassessment of social space.” (Juan López)

In *Segurata* he unveils rituals of the protection system of the institutional through the ironic evidence of time-outs, games and attitudes of the typical gallery assistant to protect the works in an exhibition space. In our case, to close the cycle, we propose the projection of it on a human scale over the main façade of Es Baluard museum, an expanded round that looks towards the public and allows that gaze to be returned, in a way that is somewhere between curious and sceptical.

BIOGRAFÍAS

BIOGRAFÍAS

BIOGRAPHY

(Barcelona, 1967) Artista pluridisciplinar que actualment viu i treballa a Amsterdam, estudià Belles Arts a la Universitat de Barcelona, ciutat on residí fins al 1990, en què es trasllada a París per acabar els estudis a l'École nationale supérieure des beaux-arts (1990-1993). Posteriorment, l'any 1995, viatja amb una beca a Amsterdam, on completa el màster al Rijksakademie van beeldende kunsten. El 2006 es trasllada a Xangai per treballar com a directora de disseny de conceptes d'un nou espai expositiu del MOCA Museum of Contemporary Art de Xangai, fins al 2010, any en què regressa a Amsterdam.

Continuadora de les *performances* de la dècada dels seixanta, la seva obra presenta un marcat caràcter social i de denúncia, amb reflexions sobre la soledat, la incomunicació i la violència. El seu interès per comunicar emocions promou la necessitat d'implicar d'una manera directa el públic, reforçant la recerca d'un compromís personal per part de l'espectadora que li ve possibilitat pel format de la *performance*. També realitza instal·lacions o intervencions que qüestionen l'espai urbà, resultat de l'anàlisi que efectuà en la relació entre arquitectura i individu en la societat moderna.

Ha exposat al MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, Lleó (2012), a ARTIUM, Centro-Museo Vasco de Arte Contemporáneo, Vitòria (2011), al Centre Pompidou, París (2010), al Museu Picasso, Barcelona (2010), a la Performa, Nova York (2009), al CaixaForum, Barcelona (2008), a Arts Santa Mònica, Barcelona (2008), al CACP Musée d'art contemporain de Bordeaux, França (2006), al Moderna Museet, Estocolm (2004), al MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2003), al MASS MoCA, Massachusetts Museum of Contemporary Art, EUA (2003), al Palais de Tokyo, París (2002), i a la Fundação Serralves, Porto, Portugal (2001), entre d'altres. A més, ha realitzat projectes de caràcter permanent a l'Atomium de Brussel·les (2005) i al MOCA Museum of Contemporary Art de Xangai (2007), i ha participat a la Triennial de Yokohama al Japó (2001), a la Biennial de Venècia representant els Països Baixos (2003) i a la Biennial de Moscou (2009). Les seves obres formen part de nombroses col·leccions, com ara la col·lecció del FRAC Lorraine (França), Migros Museum für Gegenwartskunst (Suïssa), Museum Boijmans

van Beuningen (Países Bajos), Colección MUSAC (España), Cua Art Collection (Países Bajos) i Stedelijk Museum Collection (Países Bajos), entre d'altres.

CAST.

Artista pluridisciplinar que actualmente vive y trabaja en Ámsterdam, estudió Bellas Artes en la Universitat de Barcelona, ciudad donde residió hasta 1990, cuando se traslada a París para terminar sus estudios en la École nationale supérieure des beaux-arts (1990-1993). Posteriormente, en 1995, viaja con una beca a Ámsterdam, donde completa su máster en el Rijksakademie van beeldende kunsten. En 2006 se traslada a Shanghái para trabajar como directora de diseño de conceptos de un nuevo espacio expositivo del MOCA Museum of Contemporary Art de Shanghái, hasta 2010, año en que regresa a Ámsterdam.

Continuadora de las *performances* de la década de los sesenta, su obra presenta un marcado carácter social y de denuncia, con reflexiones en torno a la soledad, la incomunicación y la violencia. Su interés por comunicar emociones promueve la necesidad de implicar de una forma directa al público, reforzando la búsqueda de un compromiso personal por parte del espectador que le viene posibilitado por el formato de la *performance*. También realiza instalaciones o intervenciones que cuestionan el espacio urbano, resultado del análisis que efectúa en la relación entre arquitectura e individuo en la sociedad moderna.

Ha expuesto en el MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, León (2012), en ARTIUM, Centro-Museo Vasco de Arte Contemporáneo, Vitoria-Gasteiz (2011), en el Centre Pompidou, París (2010), el Museu Picasso, Barcelona (2010), la Performa, Nueva York (2009), en CaixaForum, Barcelona (2008), en Arts Santa Mònica, Barcelona (2008), en el CACP Musée d'art contemporain de Bordeaux, Francia (2006), el Moderna Museet, Estocolmo (2004), el MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2003), el MASS MoCA, Massachusetts Museum of Contemporary Art, EEUU (2003), el Palais de Tokyo, París (2002), y en la Fundação Serralves, Oporto, Portugal (2001), entre otros. Además, ha realizado proyectos de carácter permanente en el Atomium de Bruselas (2005) y el MOCA Museum of Contemporary Art de Shanghái (2007) y ha participado en la Trienal de Yokohama en Japón (2001), en la Bienal de Venecia representando a los Países Bajos (2003) y en la Bienal de Moscú (2009). Sus obras forman parte de numerosas colecciones incluyendo la colección de FRAC Lorraine (Francia), Migros Museum für Gegenwartskunst (Suiza), Museum Boijmans van Beuningen (Países Bajos), Colección MUSAC (España), Rabo Art Collection (Países Bajos), Stedelijk Museum Collection (Países Bajos), entre otras.

ENG.

A multidisciplinary artist who currently lives and works in Amsterdam, studied Fine Arts at the Universitat de Barcelona, the city where she lived until 1990, when she moved to Paris to finish her studies at the École nationale supérieure des beaux-arts (1990-1993). Subsequently, in 1995, she travelled to Amsterdam on a grant, where she completed her master's degree at the Rijksakademie van Beeldende Kunsten. In 2006 she moved to Shanghai to work as director of concept design for a new exhibition space belonging to the MOCA Museum of Contemporary Art, Shanghai, until 2010, when she returned to Amsterdam.

A continuation of the performances of the '60s, her work is of a pronouncedly social and denunciatory character, with reflections on solitude, lack of communication and violence. Her interest in communicating emotions gives rise to the need to involve the public, reinforcing the search for personal commitment on the part of the spectator, and the performance format enables her to achieve this. She also produces installations or carries out interventions that question the urban space, the result of the analysis she performs on the relationship between architecture and individual in modern society.

Her work has been exhibited at the MUSAC, Léon (2012), Artium Centro-Museo Vasco de Arte Contemporáneo, Vitoria-Gasteiz (2011), the Centre Pompidou, Paris (2010), the Museu Picasso, Barcelona (2010), Performa, New York (2009), CaixaForum, Barcelona (2008), the Centre d'Art Santa Mònica, Barcelona (2008), the Musée d'Art Contemporain de Bordeaux CACP, Bordeaux, France (2006), the Moderna Museet, Stockholm (2004), the MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2003), the MASS MoCA Massachusetts Museum of Contemporary Art, USA (2003), the Palais de Tokyo, Paris (2002), and the Fundação Serralves, Porto, Portugal (2001), among others. She has also executed permanent projects at the Atomium in Brussels, (2005) and the MOCA Museum of Contemporary Art, Shanghai (2007), and has taken part in the Yokohama Triennale in Japan (2001), the Venice Biennale - representing the Netherlands (2003) - and the Moscow Biennale (2009). Her works form part of numerous collections, including the FRAC Lorraine collection (France), Migros Museum für Gegenwartskunst (Switzerland), Museum Boijmans van Beuningen (Netherlands), MUSAC Collection (Spain), Rabo Art Collection (Netherlands), Stedelijk Museum Collection (Netherlands), and others.

(Son Servera, Mallorca, 1973) A més de ser una de les artistes de la seva generació que més ha destacat internacionalment, i amb una carrera cada vegada més prolífica, està present a importants col·leccions: Guggenheim i MoMA Museum of Modern Art (Nova York), Deutsche Bank (Berlín), Col·lecció Testimoni, “la Caixa” (Barcelona), Teylers Museum (Haarlem, Holanda), Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitòria), Es Baluard Museu d’Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca), entre d’altres.

Partint d’una certa poètica personal molt identificable, treballa el vídeo, els dibuixos i la instal·lació de gran format. Les seves obres, d’aparença fràgil, porten inherent una certa pertorbació inquietant, d’adjectius antagònics, plena de metàfores que sorgeixen del seu món interior encriptat que atrapa i desconcerta.

Ha participat en fires i esdeveniments internacionals com The Armory Show, Arte Fiera Bolonia, ArtMiami, Pulse Miami/New York, Art Cologne, Art Chicago, LOOP, Art Brussels, NEXT, Circa, ARCO, Art Forum, Art Amsterdam, Art Rotterdam, Top 25 Casablanca, ROMA a Road to Contemporary, entre d’altres. Entre els seus projectes més importants es troben: «From the Doubt to the Mistake», Rotterdam Museum (2013), «El Ángel Exterminado: A room for Contemporary Art», Palais des Beaux Arts, Brussel·les (2010), «Impasse. Obres 2004-2009», Casal Solleric, Palma (2009), «Order. Desire. Light. An Exhibition of Contemporary drawings», IMMA Irish Museum of Modern Art, Dublín (2008).

CAST:

Además de ser una de las artistas de su generación que más ha destacado internacionalmente y cuya carrera es cada vez más prolífica, está presente en importantes colecciones: Guggenheim y MoMA Museum of Modern Art (Nueva York), Deutsche Bank (Berlín), Colección Testimoni, “la Caixa” (Barcelona), Teylers Museum (Haarlem, Holanda), Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitoria-Gasteiz), Es Baluard Museu d’Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca), entre otros.

Partiendo de una cierta poética personal muy identificable, trabaja el vídeo, los dibujos y la instalación de gran formato. Sus obras, de apariencia frágil,

llevan inherente cierta perturbación inquietante, de adjetivos antagónicos, repleta de metáforas que surgen de su mundo interior encriptado que atrapa y desconcierta.

Ha participado en ferias y eventos internacionales como The Armory Show, Arte Fiera Bolonia, Art Miami, Pulse Miami/New York, Art Cologne, Art Chicago, LOOP, Art Brussels, NEXT, Circa, ARCO, Art Forum, Art Amsterdam, Art Rotterdam, Top 25 Casablanca, ROMA a Road to Contemporary, entre otras. Entre sus proyectos más importantes se encuentran: «From the Doubt to the Mistake», Rotterdam Museum (2013), «El Ángel Exterminado: A room for Contemporary Art», Palais des Beaux Arts, Bruselas (2010), «Impasse. Obres 2004-2009», Casal Solleric, Palma (2009), «Order. Desire. Light. An Exhibition of Contemporary drawings», IMMA Irish Museum of Modern Art, Dublín (2008).

ENG.

As well as being one of the most outstanding artists of her generation internationally speaking, with an increasingly prolific career, has a presence in important collections: the Guggenheim and MoMA Museum of Modern Art (New York, USA), Deutsche Bank (Berlin), Col·lecció Testimoni, “la Caixa” (Barcelona), Teylers Museum (Haarlem, Holland), Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo, (Vitoria-Gasteiz), Es Baluard Museu d’Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca), among others.

Based on a certain highly-identifiable personal poetics, she works on video, drawings and large-format installation. Her apparently fragile works have a certain inherent, disturbing perturbation, one of antagonistic adjectives, steeped in metaphors that emerge from their encrypted interior world that ensnares and disconnects

She has taken part in fairs and international events such as The Armory Show, Arte Fiera Bolonia, Art Miami, Pulse Miami/New York, Art Cologne, Art Chicago, LOOP, Art Brussels, NEXT, Circa, ARCO, Art Forum, Art Amsterdam, Art Rotterdam, Top 25 Casablanca, ROMA a Road to Contemporary, and more. Her most important projects include: “From the Doubt to the Mistake”, Rotterdam Museum (2013), “El Ángel Exterminado: A room for Contemporary Art”, Palais des Beaux Arts, Brussels (2010), “Impasse. Obres 2004-2009”, Casal Solleric, Palma (2009), “Order. Desire. Light. An Exhibition of Contemporary drawings”, IMMA Irish Museum of Modern Art, Dublin (2008).

(Montevideo, 1971) Les obres de Marcelo Viquez han estat exhibides en exposicions individuals i col·lectives en el Centre Cultural Can Gelabert, Binissalem, Mallorca (2004), en el Centre Cultural la Misericòrdia, Palma (2009), en el Centre Cultural de Andratx, Mallorca (2009), en Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (2010), Galeria Kewenig, Palma (2010, 2012, 2013), Galeria Kewenig, Colonia, (2011) i Sala Pelaires, Palma (2013). Ha participat en distintes fires internacionals, com Art Basel, Art Chicago, Art Cologne, ARCO Madrid, entre d'altres. La seva obra està present en col·leccions com la de la Fundació Barceló (Palma), l'Ajuntament de Palma (Mallorca), el Consell de Mallorca, Montana Mobler Collection (Dinamarca), Conrad Caine Collection (Anglaterra), HEART- Herning Museum of Contemporary Art, (Herning, Dinamarca), i Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca).

Viquez empra la pròpia biografia com a recurs creatiu i s'enfronta a les seves obsessions, pors, esperances, desitjos i, sobretot, a les experiències viscudes, que li serveixen per fer un retrat crític de la societat des d'una actitud poc convencional, sempre des de l'humor i la ironia.

CAST

Sus obras han sido exhibidas en exposiciones individuales y colectivas en el Centro Cultural Can Gelabert, Binissalem, Mallorca (2004), en el Centro Cultural la Misericòrdia, Palma (2009), en el Centro Cultural de Andratx, Mallorca (2009), en Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (2010), Galeria Kewenig, Palma (2010, 2012, 2013), Galeria Kewenig, Colonia, (2011) y Sala Pelaires, Palma (2013). Ha participado en diferentes ferias internacionales, como Art Basel, Art Chicago, Art Cologne, ARCO Madrid, entre otras. Su obra está presente en colecciones como la de la Fundación Barceló (Palma), el Ajuntament de Palma (Mallorca), el Consell de Mallorca, Montana Mobler Collection (Dinamarca), Conrad Caine Collection (Inglaterra), HEART- Herning Museum of Contemporary Art, (Herning, Dinamarca) y Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca).

Viquez usa su propia biografía como recurso

creativo y se enfrenta a sus obsesiones, miedos, esperanzas, deseos y, sobre todo, a las experiencias vividas, que le sirven para hacer un retrato crítico de la sociedad desde una actitud poco convencional, siempre desde el humor y la ironía.

ENG.

His works have been exhibited in individual and collective exhibitions in the Centro Cultural Can Gelabert, Binissalem, Mallorca (2004), Centre Cultural la Misericòrdia, Palma (2009), Centre of Contemporary Art Andratx, Mallorca (2009), and Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (2010), Kewenig Gallery, Palma (2010, 2012, 2013), Kewenig Gallery, Cologne, (2011), Sala Pelayres, Palma (2013). He has taken part in different international fairs such as Art Basel, Art Chicago, Art Cologne and ARCO Madrid, among others. His work is present in collections like those of the Fundació Barceló (Palma), Ajuntament de Palma (Mallorca), Consell de Mallorca, Montana Mobler Collection (Denmark), Conrad Caine Collection (United Kingdom), HEART- Hening Museum of Contemporary Art, (Hening, Dinamarca) and Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma.

Viquez uses his own biography as a creative resource and faces his obsessions, fears, hopes, desires and above all, the experiences he has had, which serve him to draw up a critical portrait of society based on an unconventional attitude, using humour and irony at all times.

JOAN MOREY

(Mallorca, 1972) És llicenciat i DEA en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Durant el desenvolupament de la seva trajectòria ha rebut premis i beques per a la realització de projectes, entre d'altres: Premi de Videocreació de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, Arts Santa Mònica, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya y LOOP Barcelona (2017), Beca MAEC-AECID per al programa de Residències per a Artistes i Investigadors a l'Acadèmia d'Espanya a Roma (2014-2015), Premi Guash-Coranty a la Biennial de Valls, Tarragona (2013), Premi Injuve PhotoEspaña Madrid (2004), Premi Ciutat de Palma Antoni Gelabert d'Arts Plàstiques, Mallorca (2003), o Premi Generaciones Caja Madrid (2002).

Entre els seus projectes individuals destaquen: *COS SOCIAL*, Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya (2017-2018), *TOUR DE FORCE*, CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (2017), *IL LINGUAGGIO DEL CORPO*, Reial Acadèmia d'Espanya a Roma (2015), *THE CHARACTERS*, Es Baluard Museu d'Art Contemporani de Palma (2015), *CASCANDO_Variaciones para otra pieza dramática*, MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona (2013), *L'ENSINISTRAMENT*, Fabra i Coats Centre d'Art, Barcelona (2012), *BAREBACK_El poder i la mort*, Capella de la Misericòrdia, Mallorca (2010), *GRITOS & SUSURROS_Converses amb els Radicals*, La Capella, Barcelona (2009), *OBEY_Humillados & Ofendidos*, CGAC Centro Galego de Arte Contemporània Santiago de Compostela (2007/09) o *POSTMORTEM_Projet en Sept Tableaux*, Arts Santa Mònica, Barcelona (2006/2007).

La seva obra està present en les col·leccions de la RAER, Ministerio de Asuntos Exteriores y Cooperación (Roma), Fundació Foto Colectania (Barcelona) Colección MUSAC (León), Es Baluard Museu d'Art Modern de Palma, (Mallorca) Col·lecció Ajuntament de Palma (Mallorca) Col·lecció Ajuntament de Pollença, (Mallorca) entre d'altres.

CAST.

Es licenciado y DEA en Bellas artes por la Universidad de Barcelona. Durante el desarrollo de su trayectoria ha recibido premios y becas de producción, entre ellos: Premio de Videocreación de la Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, Arts Santa Mònica, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya y LOOP Barcelona (2017), Beca MAEC-AECID para la Academia de España en Roma en el programa de residencias para Artistas e Investigadores (2014-2015), Premio Guash-Coranty en la Bienal de Valls de Tarragona (2013), Premio Injuve PhotoEspaña en Madrid (2004), Premio Ciutat de Palma Antoni Gelabert de Artes Visuales en Mallorca (2003) o Premio Generaciones Caja Madrid (2002).

Entre sus proyectos individuales destacan: *COS SOCIAL*, Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya (2017-2018), *TOUR DE FORCE*, CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (2017), *IL LINGUAGGIO DEL CORPO*, Real Academia de España en Roma (2015), *THE CHARACTERS*, Es Baluard Museu d'Art Contemporani de Palma (2015), *CASCANDO_Variaciones para otra pieza dramática*, MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona (2013), *L'ENSINISTRAMENT*, Fabra i Coats Centre d'Art, Barcelona (2012), *BAREBACK_El poder i la mort*, Capella de la Misericòrdia, Mallorca (2010), *GRITOS & SUSURROS_Converses amb els Radicals*, La Capella, Barcelona, (2009), *OBEY_Humillados & Ofendidos*, CGAC Centro Galego de Arte Contemporània, Santiago de Compostela (2007/09) o *POSTMORTEM_Projet en Sept Tableaux*, Arts Santa Mònica, Barcelona (2006/2007).

Su obra está presente en las colecciones de la RAER, Ministerio de Asuntos Exteriores y Cooperación (Roma), la Fundació Foto Colectania (Barcelona), la Colección MUSAC (León), Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca), la colección del Ayuntamiento de Palma (Mallorca) y la colección del Ayuntamiento de Pollença, (Mallorca), entre otras.

ENG.

Morey is a graduate and holder of a Diploma of Advanced Studies (DEA) in Fine Arts from Barcelona University. Over the course of his career, he has received prizes and production scholarships, including: Video-creation Prize from Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, Arts Santa Mònica, the Department of Culture of the Generalitat de Catalunya and LOOP Barcelona (2017), MAEC-AECID grant for the Spanish Academy in Rome in the programme of residencies for Artists and Researchers (2014-2015), Guash-Coranty Prize in the Valls Biennial, Tarragona (2013), Injuve Photo España Award in Madrid (2004), Ciutat de Palma Antoni Gelabert Prize for Visual Arts in Mallorca (2003) and the Generaciones Caja Madrid Prize (2002).

His foremost individual projects include: *COS SOCIAL*, Xarxa de Centres d'Arts Visuals de Catalunya, 2017-2018, *TOUR DE FORCE* (CCCB Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (2017), *IL LINGUAGGIO DEL CORPO*, Spanish Academy in Rome (2015), *THE CHARACTERS*, Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (2015), *CASCANDO_Variaciones para otra pieza dramática*, MACBA Museu d'Art Contemporani de Barcelona (2013), *L'ENSINISTRAMENT*, Fabra i Coats Centre d'Art, Barcelona (2012), *BAREBACK_El poder i la mort*, Capella de la Misericòrdia, Mallorca (2010), *GRITOS & SUSURROS_Converses amb els Radicals*, La Capella, Barcelona (2009), *OBEY_Humillados & Ofendidos* (CGAC Centro Galego de Arte Contemporànea Santiago de Compostela (2007/09) or *POSTMORTEM_Projet en Sept Tableaux*, Arts Santa Mònica, Barcelona (2006/2007).

His work is present in the collections of RAER, Ministry of Foreign Affairs and Cooperation (Rome), Fundació Foto Colectania (Barcelona), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (León), Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma (Mallorca), the collection of Palma City Council (Mallorca) and the collection of Pollença Municipal Council (Mallorca), among others.

(Bilbao, 1964) Va estudiar Belles Arts a Bilbao. El més destacable en el seu període de formació són els dos tallers que Ángel Bados va impartir a l'Arteleku, Sant Sebastià, a principis dels anys noranta. Aláez es va donar a conèixer al públic amb «Superfície», 1992, a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró de Barcelona. Aquesta exposició incloïa la peça que li serví de passaport per obtenir un reconeixement internacional: *Mujeres sobre zapatos de plataforma*. Realitzada a Nova York, aquesta obra explora nous conceptes escultòrics a partir d'una deliberada actitud vital envers la pràctica: una recerca dels infinits «jos» possibles; múltiples maneres d'enfrontar-se al buit existencial; la insuficient presència de la dona en l'art, etc. *She Astronauts*, 1997, a la Sala Montcada de Barcelona, va ser la seva primera instal·lació. El seu treball es va classificar dins del corrent de l'«art relacional». Nicolas Bourriaud, a qui s'atribueix aquesta denominació, li va proposar fer un projecte al Palais de Tokyo de París: *Beauty Cabinet Prototype*, 2003. Però, abans, el 2000, Aláez havia presentat *Dance & Disc*, a l'Espai 1 del MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid. Un club dins del museu que va despertar grans fílies i fòbies en el panorama artístic espanyol. El 2001, al Pavelló Espanyol de la 49a Biennal de Venècia, va mostrar tres instal·lacions que ja despuntaven la necessitat de tornar a l'origen, de treballar des d'allò essencial. Aquest desig es plasmà molt més tard, el 2008, i d'una manera més rotunda amb *Pabellón de Escultura*, MUSAC Museo de Arte de Arte Contemporáneo de Castilla y León, Lleó. Aquest mateix any va realitzar la peça permanent *Bridge of Light*, per al Towada Art Center, Japó. Aquest esperit de negociar i reconciliar-se amb els processos il·limitats que un artista viu al llarg de la seva vida es va poder veure també a l'exposició «Impostura», 2014, a la galeria Moisés Pérez de Albéniz de Madrid. El 2015 destaca la seva activitat a «Kalostra», Sant Sebastià, un projecte experimental pedagògic impartit per i per a artistes. La seva obra forma part de col·leccions públiques i privades com ara: Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitòria), CaixaForum (Barcelona), FRAC de Limousine (França), Col·lecció Tornberg (Lund, Suècia), FARCO Foundation (Guadalajara, Jalisco, Mèxic), Fundació Coca-Cola (Espanya), MUSAC

Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (Lleó), MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (Madrid) entre d'altres.

CAST.

Estudió Bellas Artes en Bilbao. Lo más destacable en su período de formación son los dos talleres que Ángel Bados impartió en Arteleku, San Sebastián, a principios de los años noventa. Aléez se dio a conocer al público con «Superficie», 1992, en el Espacio 13 de la Fundació Joan Miró de Barcelona. Esta exposición incluía la pieza que le serviría de pasaporte para obtener un reconocimiento internacional: *Mujeres sobre zapatos de plataforma*. Realizada en Nueva York, esta obra explora nuevos conceptos escultóricos a partir de una deliberada actitud vital hacia su práctica: una búsqueda de los infinitos «yoes» posibles; múltiples maneras de enfrentarse al vacío existencial; la insuficiente presencia de la mujer en el arte, etc. *She Astronauts*, 1997, en la Sala Montcada de Barcelona, fue su primera instalación. Su trabajo fue clasificado dentro de la corriente del «arte relacional». Nicolas Bourriaud, a quien se le atribuye esta denominación, le propuso un proyecto en el Palais de Tokyo de París: *Beauty Cabinet Prototype*, 2003. Pero, antes, en el 2000, Aléez había presentado *Dance & Disco*, en el Espacio 1 del MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid. Un club dentro del museo que despertó grandes filias y fobias en el panorama artístico español. En el 2001, en el Pabellón Español de la 49 Bienal de Venecia, mostró tres instalaciones que ya despuntaban su necesidad por volver al origen, por trabajar desde lo esencial. Este deseo se plasmaría mucho más tarde, en el 2008, y de una manera más rotunda con *Pabellón de Escultura*, MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, León. En ese mismo año realizó la pieza permanente *Bridge of Light*, para Towada Art Center, Japón. Ese espíritu de negociar y reconciliarse con los ilimitados procesos que un artista vive a lo largo de su vida se pudo ver también en la exposición «Impostura», 2014, en la galería Moisés Pérez de Albéniz de Madrid. En el 2015 destaca su actividad en «Kalostra», San Sebastián, un proyecto experimental pedagógico impartido por y para artistas. Su obra forma parte de colecciones públicas y privadas entre las que se encuentran: Artium Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitoria-Gasteiz), CaixaForum (Barcelona), FRAC de Limousine (Francia) Colección Tornberg (Lund, Suecia), FARCO Foundation (Guadalajara, Jalisco, México) Fundación Coca-Cola (España), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (León), Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (Madrid), entre otras.

Aláez studied Fine Arts in Bilbao. The most outstanding aspects of her training period are the two workshops Angel Bados imparted in Arteleku, San Sebastián, in the early 'nineties. Aláez made herself known to the public with "Superficie" (Surface), 1992, in the Espacio 13 of Fundació Joan Miró, Barcelona. This exhibition included the piece that would be her passport to obtaining international recognition: *Mujeres sobre zapatos de plataforma* (Women on Platform Shoes). Produced in New York, this work explores new sculptural concepts based on a deliberate vital attitude towards the practice: a search for the infinite possible "egos"; multiple ways of facing the existential void; the insufficient presence of women in art, etc. *She Astronauts*, 1997, in Sala Montcada in Barcelona, was her first installation. Her work was classified within the "relational art" current. Nicolas Bourriaud, to whom this name is attributed, proposed that she engage in a project in the Palais de Tokyo in Paris: *Beauty Cabinet Prototype*, 2003. But before this, in the year 2000, Aláez had presented *Dance & Disco* in Espacio 1 at the MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid. A club inside the museum that aroused great phobias and phobias on the Spanish art scene. In the year 2001, in the Spanish Pavilion of the 49th Venice Biennale, she exhibited three installations that began to reveal her need to return to the origin, to work on the basis of the essential. This desire would be expressed much later, in 2008, and much more emphatically, with *Pabellón de Escultura* (Sculpture Pavilion), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, León. In the same year, she produced the permanent piece *Bridge of Light*, for the Towada Art Center, Japan. This spirit of negotiating and reconciling with the unlimited processes an artist experiences throughout her lifetime could also be seen in the exhibition "Impostura" (Imposture), 2014, at the Moisés Pérez de Albéniz gallery in Madrid. In 2015 she undertook prominent activity at "Kalostra", San Sebastián, an experimental pedagogical project imparted by and for artists. Her work is present in public and private collections, including: Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitoria-Gasteiz), CaixaForum (Barcelona), FRAC de Limousine (France), Colección Tornberg, (Lund, Sweden), FARCO Foundation (Guadalajara, Jalisco, México), Fundación Coca-Cola (Spain), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (León) and MNCARS Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía (Madrid), among others.

(Cantàbria, 1979) Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Castella-La Manxa. Des del 1999 ha participat en diferents exposicions individuals i col·lectives. El 2005, becat per la Fundación Botín, va gaudir d'una residència al Centre de Producció i Arts Visuals HANGAR de Barcelona, i entre el 2010-2011 d'un altre programa de residència de creació internacional en el Tokyo Wonder Site del Japó.

El seu treball s'ha exposat en galeries, centres d'art, fires i museus nacionals i internacionals com La Casa Encendida (Madrid), Galería La Fábrica (Madrid), Galeria Nogueras Blanchard (Barcelona), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León, (Lleó), Centro de Arte Laboral (Gijón), Fundació Joan Miró (Barcelona), Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitòria), La Panera (Lleida), MARCO Museo de Arte Contemporánea de Vigo (Galícia), Liste Art Fair (Basilea, Suïssa), OK Centrum (Linz, Àustria), Museu Nacional de la República (Brasília), Tokyo Wonder Site, (Tokyo), Art Basel (Miami Beach, EUA), o Den Frie (Copenhaguen).

La seva obra pertany a les col·leccions del Gobierno de Cantabria o de l'Injuve i la Fundació Altadis, institució que el va guardonar el 2006 amb el Premi Altadis de Artes Plásticas. El 2008 va rebre el Premio Cantabria en el marc del Concurso de Artes Plásticas del Gobierno de Cantabria, i el 2011 el Premi Art Situacions de la Garriga i una beca d'arts visuals de la Colección CAM, a més dels premis Hegnspl-Award Byens Hegn, Región 0 Vídeo Art Festival New York, Generaciones 2013 i el Premio ABC de Arte.

Els últims anys treballa en diferents formats com ara la instal·lació, el dibuix o el vídeo, però la part central dels seus treballs són les intervencions murals efímeres que realitza tant en interior com en exterior. En interior, per mitjà de dibuixos realitzats amb materials adhesius intenta modificar la percepció de l'espai. En els treballs d'exterior, es proposa llançar missatges a l'espectador mitjançant alguns aspectes del llenguatge publicitari.

CAST.

Licenciado en Bellas Artes por la Universidad de Castilla La Mancha. Desde 1999 ha participado en diferentes exposiciones individuales y colectivas. En 2005, becado por la Fundación Botín, disfrutó de una residencia en el Centre de Producció i Arts Visuals HANGAR de Barcelona, y entre 2010-2011 de otro programa de residencia de creación internacional en el Tokyo Wonder Site de Japón.

Su trabajo ha sido expuesto en galerías, centros de arte, ferias y museos nacionales e internacionales como La Casa Encendida (Madrid), Galería La Fábrica (Madrid), Galería Nogueras Blanchard (Barcelona), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (León), Centro de Arte Laboral (Gijón), Fundació Joan Miró (Barcelona), Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitoria-Gasteiz), La Panera (Lleida), MARCO Museo de Arte Contemporáneo de Vigo (Galicia), Liste Art Fair (Basel, Suiza), O.K. Centrum (Linz, Austria), Museo Nacional de la República (Brasília), Tokyo Wonder Site (Tokyo), Art Basel (Miami Beach, USA) o Den Frie (Copenhague).

Su obra pertenece a las colecciones del Gobierno de Cantabria o el Injuve y la Fundación Altadis, institución que le galardonó en 2006 con el Premio Altadis de Artes Plásticas. En 2008 recibió el Premio Cantabria dentro del Concurso de Artes Plásticas del Gobierno de Cantabria, y en 2011 el Premio Art Situacions de La Garriga y una beca de artes visuales de la Colección CAM, además de los premios Hegnspl-Award Byens Hegn, Region 0 Video Art Festival New York, Generaciones 2013 y el Premio ABC de Arte.

En los últimos años viene trabajando en distintos formatos como la instalación, el dibujo o el vídeo, pero la parte central de sus trabajos son las intervenciones murales efímeras que realiza tanto en interior como en exterior. En las primeras, por medio de dibujos realizados con materiales adhesivos intenta modificar la percepción del espacio. En los trabajos de exterior, se propone lanzar mensajes al espectador sirviéndose de algunos aspectos del lenguaje publicitario.

ENG.

A graduate in Fine Arts from the University of Castilla La Mancha. Since 1999 he has taken part in different individual and group exhibitions. In 2005, with a grant from Fundación Botín, he completed a residency at the Centre de Producció i Arts Visuals HANGAR in Barcelona, and from 2010-2011 completed another residency programme, for international creation, at the Tokyo Wonder Site in Japan.

His work has been exhibited in galleries, art centres, fairs and national and international museums such as La Casa Encendida, Madrid; Galería La Fábrica (Madrid), Galería Nogueras Blanchard (Barcelona), MUSAC Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (León), Centro de Arte Laboral (Gijón), Fundación Joan Miró (Barcelona), Artium, Centro Museo Vasco de Arte Contemporáneo (Vitoria), La Panera (Lleida), Museo de Arte Contemporánea de Vigo (Galicia), Liste Art Fair (Basel), O.K. Centrum Linz (Austria), Museo Nacional de la República (Brasilia), TokyoWonderSite (Japan), Art Basel (Miami Beach, USA) or Den Frie (Copenhagen).

And his work forms part of the collections of the Government of Cantabria, Injuve and Fundación Altadis, an institution which awarded him the Altadis Prize for Visual Arts in 2006. In 2008 he was awarded the Cantabria Prize as part of the Visual Arts Competition of the Government of Cantabria, and in 2011 he won the Art Situacions de La Garriga Prize and a visual arts scholarship from the CAM collection, as well as the Hegnspl-Award Byens Hegn, Region 0 Video Art Festival New York, Generaciones 2013 prizes and the ABC de Arte award.

In recent years he has been working in different formats such as installation, drawing or video, but the central nucleus of his work is comprised of ephemeral mural interventions which he produces both indoors and outdoors. In the former, by means of drawings made using adhesive materials, he tries to modify the perception of space. In his outdoor works, he sets himself the task of sending out messages to the spectator, making use of certain aspects of advertising language.

DOCUMENTACIÓ GRÀFICA

DOCUMENTACIÓN GRÁFICA

GRAPHIC DOCUMENTATION

ALICIA FRAMIS

Anti_dog (Palma, 2012)

a woman
always a mile
the darkness
tells
me
i can not tell
about the city,
a woman
always walks
a
mile more

bacci

Women
carry

**MODA
ANTI
BALA**

**BEAUTY
VIOLENCE**

**BELLEZA
CONTRA
PUNOS**

el Guarch

fantástica

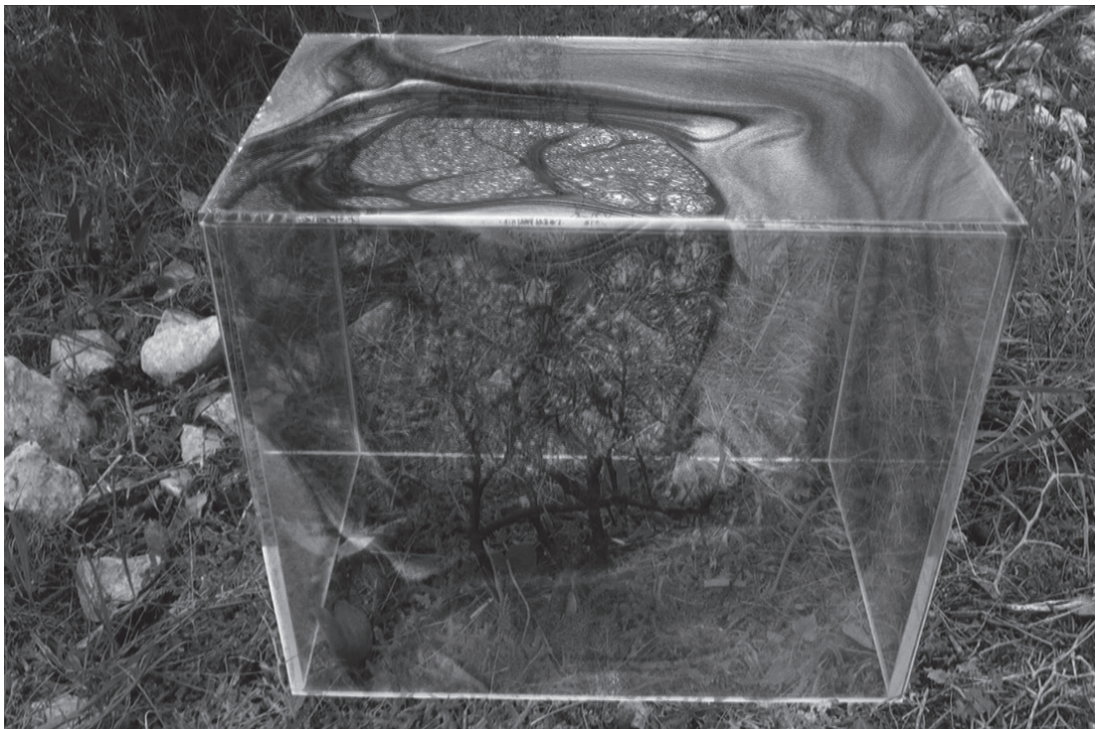
0€

de 11:00h. a 20h
tas
RE

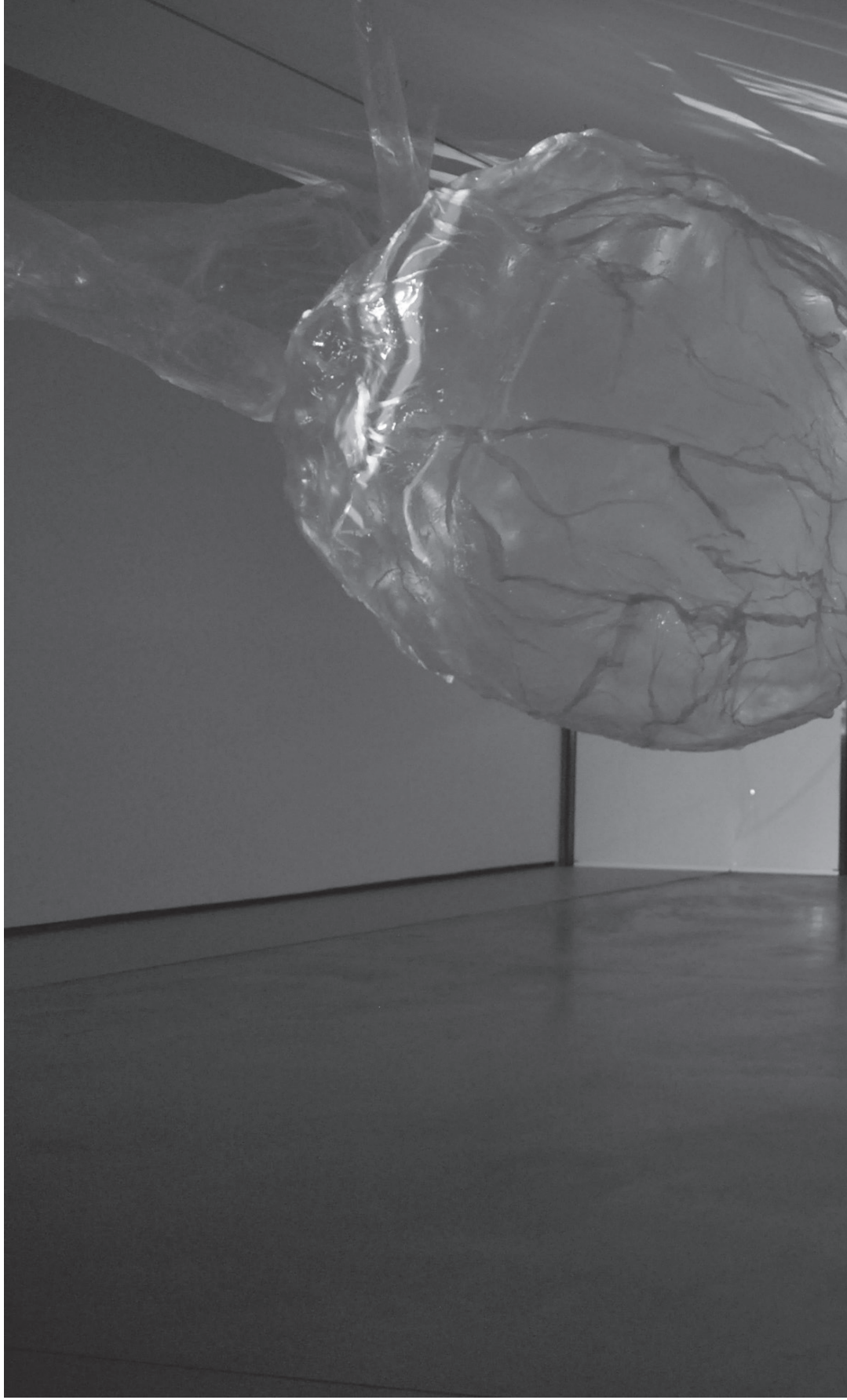
AMPARO SARD

Pareidolia

MARCELO VIQUEZ

Riesgo Necesario

JOAN MOREY

THE CHARACTERS

n

ANA LAURA ALÁEZ

TRANS-ESTÀTUA

Vídeo | *Trans-Estàtua*

Maquettes | Maquetas | Models
Like Gold and Faceted 1, 2, 3, 4 i 5

2016 Ana Laura Aláez

Like Gold and Faceted # 2

JUAN LÓPEZ

Segurata

**Patronat de la Fundació
Es Baluard Museu d'Art Modern
i Contemporani de Palma**

President d'honor

S.M. el Rei Joan Carles I

President fundador

Sr. Pere A. Serra Bauzà

President

Sr. José Francisco Hila Vargas

Membres del Patronat

Sra. Francesca Lluch Armengol Socias

Sra. Catalina Cladera Crespí

Sr. Francesc Miralles Mascaró

Sr. Iván Sevillano Miguel

Sra. Apol·lònia Miralles Xamena

Sr. José Francisco Hila Vargas

Sr. Llorenç Carrió Crespí

Sra. Joana Maria Adrover Moyano

Sr. Pere A. Serra Bauzà

Sra. Carmen Serra Magraner

Sra. Ana Rullán Estarellas

**Es Baluard Museu d'Art Modern
i Contemporani de Palma**

Directora

Nekane Aramburu

Administrador

Antoni Torres

Artística

Conservació

Soad Houman

Rosa Espinosa

Exposicions

Catalina Joy

Irene Llàcer

**Desenvolupament educatiu,
formació i programes públics**

Eva Cifre

Irene Amengual

Pilar Rubí

Comunicació

Alejandro Alcolea

Relacions externes

Aina Crespí

Administració

Daniel Rebassa

Marga Ferrer

Secretària de direcció

Clara Llompart

Botiga

Paz Montesinos

Núria Jover

Manteniment

Francisco Medrano

Andreu Verd

Gregorio Daureo

**Atenció al visitant / Taquilles /
Mediació de públics**

Atenció al visitant

Perico Gual

Taquilles

María Gayà

Ana Huertas

Mediació de públics

Marta Fernández

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

PUBLICACIÓ

Edició

Fundació Es Baluard Museu d'Art Modern
i Contemporani de Palma

Disseny i maquetació

NOCAPAPER BOOKS & MORE, S.L.

Traduccions

Àngels Àlvarez / Nicola Walters / Es Baluard

Impressió

Sociedad de Artes Gráficas J. Martínez

Crèdits fotogràfics

Es Baluard, pp. 10, 15, 19, 60, 61, 62, 63, 64, 65,
66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 76.

Joan Sastre, pp. 29, 76, 77, 78, 79

David Bonet, pp. 39, 80, 81, 82, 83

Amparo Sard, p. 64

Marcelo Viquez, p. 68

Joan Morey, p. 72

Sandra Almazán, pp. 24, 73, 74, 75

Ana Laura Aláez, p. 76

Juan López, p. 80

© dels textos, els autors

© de les obres, els artistes

ISBN 978-84-939388-7-1 | 978-84-945425-9-6

Dipòsit Legal PM 1044-2017

+ infomació: www.esbaluard.org

Amb el patrocini de:

Alicia Framis
Amparo Sard
Marcelo Viquez
Joan Morey
Ana Laura Aláez
Juan López

